

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நான்முகன் திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிய

“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்

உரையுடன்,

மொத்த பக்கங்கள் - 80

ACCNO 149048

சென்னை M. R. கோவிந்தலாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

சுக்கிலம்

1929.

(Registered Copy Right.)

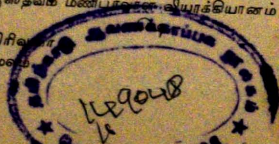
22.1.1972, 34

N29

169048

புரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

	கு. அ.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	... 3 0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	... 1 4
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 0
காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	... 1 8
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 12
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	... 1 4
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 8
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ஹே	... 1 10
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிப்பிரான், } கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	... 1 0
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	... 3 0
ஹே 3, 4, 5 பத்துக்கள்	... 3 8
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 8
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 4
மூன்றாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 4
திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	... 2 4
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	... 2 0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி	... 0 12
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	... 0 4
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	... 1 0
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	... 0 6
ஆனவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை	... 0 12
ஹே காலிகோ பைண்ட்	... 1 0
ஸுதர்சனசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	... 1 0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	... 0 3
நமஸ்காரத்துவம்	... 0 2
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதகம்	... 0 3
ப்ரணவாதிகாரத்துவம்	... 0 4
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	... 0 2
விதவாவபக வித்வம்ஸகம்	... 0 4
உபந்யாஸரக்மாலா (கரந்த விபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	... 0 6
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	... 0 4
வேதாத்யயநஸர்வஸ்வம்	... 0 12
தேவனுக்குலிபிப் பிரகரங்கள்.	
வரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவக் மணிப்பாஷை வியாக்கியானம்	... 1 8
அதிமாநுஷஸ்தவம்	... 0 12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	... 0 4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	... 0 3
ரஹஸ்ய மூலம்	... 0 6

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பேருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியின்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸௌவரமாயாபவாஹுமீலகூடாதிமுண்ணாண்டவழி.

யதீந்திரவணம்வந்தே ராஜாஜாநாமாநிபு ||

[ஸ்ரீஸௌவர தயாபாதம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.

யதீந்திரவணம் வந்தே ராமாஜாமாதம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

யுக்தீநாயகவாராஜாஹுமீலகூடாதிமுண்ணாண்டவழி ||

யொநிகுரவாஹுமீலகூடாதிமுண்ணாண்டவழி ||

[ஸக்தீநாதஸமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுத + ராமாஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

ராநாவிதா யுவதயம் + ப்ரணாஜிபிபு ||

[மாதா பிதா யுவதயம் + ப்ரணாமாமி மூர்தநா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்ஸரஹு + ஸ்ரீபராசரஹுமீலகூடாதிமுண்ணாண்டவழி ||

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராஹுசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.]

§ திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

நான்முகன் திருவந்தாதி.

இது மயர்வற மதிநலமுளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் நான்கா மவரான திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதும் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்தாதமுடிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் நான்காவது பிரபந்தமுமாகும். இப் பிரபந்தம் “நான்முகனை” என்று தொடங்கப் பெற்றதனால் முதற் குறிப்பென்னு மிலக்கணவகையால் நான்முகன் திருவந்தாதிபென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்: ‘அமலனாதி பிரான்’, ‘கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு’ என்பன போல. கீழ்க்கழிந்த முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் மூன்றுக்கும் பின்னர் இத் திருவந்தாதி திருவவதரித்தமைபற்றி இதனை ‘நாலாந் திருவந்தாதி’ என்றும் ‘நான்காந் திருவந்தாதி’ என்றும் வழங்கலாமென்பர் சிலர்; நான்முகன் திருவந்தாதிபென வழங்குதலே ஸம்பந்தாய மென்றுணர்க.

§ இவ்வாழ்வாரது சரித்திர உரலாறுகள் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்த திருச் சந்த விருத்தத்தின் உரைத் தொடக்கத்தில் காணத்தக்கன.

பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களென்னும் முதலாழ்வார்கள் மூவரும் எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக கடாசூ விசேஷத்தினுற் பெற்ற பத்திப்பெருங்காதலினால் அவன் படிகளை முற்றுங்கண்டு அதுபவித்து அவ்வதுபவ பரீவாஹரூபமான நடை விளங்கு தமிழ் மாலைகளாலே ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதெய்வமென்று நிஷ்கர்ஷித் தருளினர் மூன்று திருவந்தாதிகளிலும். அவர்கட்கு அடுத்த ஆழ்வாராகிய இத்திருமழிசைப்பிரானும் எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹவிசேஷத்தாலே மயர்வற மதிநலம்பெற்று அவனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றின திருக்கல்யாண குணங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் அதனை இடை விடாது அதுபவிக்கும் பாக்கியம் வாய்ந்த பிராட்டிமார்களையும், அவர்களும்வனுமான சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரிக்கும் ஸூரிகளையும் கைங்கரியத்திற்கு ஏகாந்தமான பரமபதத்தையும் லீலாவிபூதி யோகத்தையும் உள்ளபடி ஸாசூதாக்கரித்து அதுபவித்துக் கொண்டு மார்க்கண்டேயாதிகளைப்போலே நெடுங்காலம் இந்த ஸம் ஸார மண்டலத்திலே காலஞ்சென்றது மறியாதே எழுந்தருளி யிருந்து நாட்டில் சேதநர் பலரும் ரஜஸ்தமோ குணங்கட்கு வசப் பட்டும் வசநாபாஸங்களைக் கொண்டும் தேவதாந்தரங்களை வழிபடு தெய்வமாகக்கொண்டு வைதிக மார்க்கத்தினின்று நழுவித் குத் ருஷ்டி மார்க்கத்தைப்பேணி மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே வளரச்செய்துகொண்டு அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, பிறர்படு மநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத பரமக்ருபையினால் தேவதாந்தர பரத்துவத்தை நிராகரித்து ஸ்ரீமந்நாராயண பாரமயத்தை ஸ்தா பித்து அனைவரும் பகவத்ப்ரவணரம்படி திருத்தியருளுகிறார், இப்பிரபந்தத்தால்.

நான்முகன் திருவந்தாதி தனியன் உரை.

[சீராமப்பிள்ளை யருளிச்செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேசை வேண்பா.)

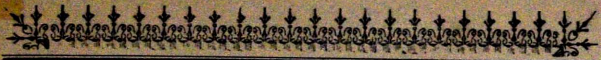
நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்
கேரார் சிவன்பிறந்தா னென்னுஞ்சொல்—சீரார்
மொழிசெப்பி வாழலாம் நெஞ்சமே!, மொய்ப்பு
மழிசைப் பரனடியே வாழ்த்து.

பதவுரை.

நெஞ்சமே	மனமே!,	செப்பி	அநுஸந்தித்து
நாராயணன்	“நாராயணன்	வாழலாம்	நாம் உஜ்ஜீவிக்கலாம்;
நான்முகனை	பிரமனை		
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தான்,		
நான்முகனுக்கு	அந்தப் பிரமனுக்கு		
வர் ஆர் சிவன்	சீர்மைமிக்க சிவன்	மொய்ப்பு	செறிந்த பூக்கள்
பிறந்தான்	(புத்திரானாகப்)	மழிசை	நீரம்பிய திரு
	பிறந்தான்”		மழிசையில் திரு
			வவதரித்தருளின
என்னும்	என்று தெரிவிக்	பான்	பக்திஸார
சொல்	கின்ற பாசுரத்தை		முனிவனுடைய
	முதலிலே	அடியே	திருவடிகளையே
	உடைத்தான்		
சீர் ஆர்	(நான்முகன் திரு	வாழ்த்து	வாழ்த்திக்
மொழி	வந்தாதி யென்		கொண்டிரு.
	கிற) திவ்ய		
	ப்ரபந்தத்தை		

* * *—நாம் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமாகில் நான்முகன் திருவந்
தாதியை அநுஸந்தித்தே ஆக வேண்டும்; அதாவது—அதனைக்
கண்ட பாடம் செய்தல் வேண்டும்; அது செய்யவேண்டில் அப்
பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமழிசைப்பிரானது
திருவருள் இன்றியமையாதாதீலால் அவ்வருள் பெறுதற்காக
அவ்வாழ்வாருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் போற்றவேண்டும்
என்கிறது இதில்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நான்முகன் திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் * நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் *-யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தே னாழ்பொருளை *
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. (க)

பதவுரை.

நாராயணன்	பரமபுருஷனுனவன்	யான்	அடியேன்
நான்முகனை	பிரமனை	முகம் ஆய்	முக்கியமாக
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தான் ;	அந்தாதி மேல்	{ இத்திருவந்தாதி மூலமாக
நான்முகனும்	அந்தப் பிரமனும்	இட்டு	
தான்	தானே	அறிவித்	{ உங்கட்கு அறிவிக் கத்தொடங்கு கின்றேன் ;
முகம் ஆய்	முக்கியனாயிருந்து	தேன்	
சங்கரனை	சிவனை	நீர்	நீங்கள்
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தான் ;	தேர்ந்து	ஆராய்ந்து
ஆழ்பொருளை	{ (ஆகவே, முழுமுதற் கடவுள் ஸ்ரீமத் நாராயணனே யென்கிற) ஆழ்ந்த அர்த்தத்தை		
	சிந்தாமல்		
	{ (இவ்வர்த்தத்தைக்) குறையற நெஞ்சில் தேக்கிக் கொள்ளுங்கள்.		
	* கொள்மின்		

* * *—இவ்வாழ்வாருடைய காலத்தில் தேவதாந்தர பாத்
துவம் கொள்ளும் மதாந்தரஸ்தர்கள் மலிந்திருந்ததனால் அவர்
களைத் திருத்தி வழிப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாயமைந்தது ;

ஆகவே, தொடங்கும்போதே ஸ்ரீமந்நாராயண பாத்வத்தை அழுத் தமாகப் பேசுகின்றார்; இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டுமிடத்தும் “இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம், இனியறிந்தேனெம் பெருமானுனை” என்று தலைக்கட்டுவராதலாலும், இடையிலும் பலபல பாசுரங்களினால் தேவதார்தாங்களின் அபூர்த்தியையும் பரமபுருஷனுடைய பூர்த்தியையுமே பேசுவராதலாலும் இப்பிரபந்தம் பெரும்பாலும் பரதத்வஸ்தாபநத்தில் நோக்குடைத்தாயிருக்கும்.

நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான் = காரியப் பொருள் கள் யாவும் பெயருமுருவமும் பகுத்தறிய வொண்ணாதபடி தன் பக்கவிலே லயமடைந்து தானொருவனுமே காரணபூதனாய்க்கொண்டு உளனாய்நின்ற நாராயணன் “வஹுஸ்யாம்” என்கிற தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, நான்முகக் கடவுளைக்கொண்டு வ்யஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டி,
1. “உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்கிறபடியே தனது திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்தருளினன் என்கை.

பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தது வேதங்களைக்கொண்டே யாதலாலும், அந்த வேதங்கள் நால்வகைப்பட்டிருத்தலாலும், அந்நால்வகை வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்காகவே பிரமன் நான்கு முகங்களை யுடையவனாகப் படைக்கப்பட்டனனாதலாலும், இங்குப் “பிரமனை” என்னுது ‘நான்முகனை’ என்றார்.

நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் = ஸ்ரீமந்நாராயணனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த நான்முகன் தானே தலைவனாய்நின்று ஸம்ஹாரக் கடவுளாகிய சங்கரனைப் படைத்தான். புத்திரன் விநயமற்று வழிகெட நடந்தால் அவனைத் தந்தை விலங்கிட்டு வைப்பது வழக்கம்; அதுபோல, எம்பெருமானே ஆராதித்து உய்வு பெறுதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் வழிகெடநடந்து அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளுமாகில் விலங்கிட்டு வைப்பதுபோன்ற காரணகளேபரவிநாசம் செய்து தீரவேண்டுமெனத் தொன்றாதலால் அதற்காகச் சங்கரனைப் படைத்தனனென்க.

சங்கரன் என்றசொல் ('ஸம் கரொதீதி ஸங்கரஃ' என்னும் ஸம்ஸ்கிருத வ்யுத்பத்தியால்) நன்மை செய்பவன் எனப் பொருள் படும்; மேன்மேலும் கேடுகளை விளைத்துக்கொள்ள வொண்ணாத படி கரணகளேபரங்களை ஒடித்துவைப்பதாகிற ஸம்ஹாரம் நன்மையேயாதலால் இதுதோன்ற இங்கு 'உருத்திரனை' என்னுது 'சங்கரனை' என்றார்.

ஆகவிப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே உத்பாதகன் [உண்டாக்குபவன்] என்றும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் உத்பாத்யர்களே [உண்டாக்கப்படுபவர்கள்] என்றும் உண்மைப் பொருளுணர்ந்தால் ஸர்வசேஷிான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்த்துப் பிறிதொன்றையும் பரதெய்வமாகக் கொண்டாட வழியில்லை; ஆயினும் இவ்வுலகத்தவர் இவ்வுண்மைப் பொருளுணரப் பெறுமையாலே நசித்துப் போகிறார்கள்; இதனை நாம் கல்வெட்டும் செப்பு வெட்டும் போலே பிரபந்தப்படுத்திப் பகர்வோமாயின் பலரும் தெளியலாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, 'இவ்வாழ்பொருளைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்த முகத்தால் உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தின் பொல்லாங்கையும் நான் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்ந்து, இவை நெஞ்சில்நின்றும் நழுவி மங்கிப் போகாதபடியாக உள்ளத்தே தேக்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று துடைதட்டி யுணர்த்துகிறார் பின்னடிகளில்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே "அறிவித்தேனாழ்பொருளை" என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினது—தம்மைக்கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப் பாசரங்கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க. இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி என்பர்.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—“ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்க ப்ரதாநரானாற்போலே தந்நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதாநனானேன் நானேன் கிறார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் சீர்மை வாசா

மகோசரம்: இதன் கருத்தாவது—நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்துவைத்தான்; அந்த நான்முகனும் மற்றுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணிப் போனான்; ஆக அவ்விருவரும் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை வளரச்செய்து வைத்தார்களேயன்றி அடியறுக்கப் பார்த்தாரல்லர்; நான் அங்கனன்றியே உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேரறும்படியாக ஆழ்பொருள்களை யறிவிக்க முற்படுகின்றேன் காண்மின் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்வதாக. (க)

தேருங்கால் தேவன் ஒருவனே யென்றுணாப்பர் *

ஆரு மறியா ரவன்பெருமை *—ஒரும

பொருள்முடிவு மித்தனையே எத்தவஞ் செய்தார்க்கும் *

அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

(உ)

தேருங்கால் 'ஆராயுமிடத்து,

தேவன் ஒருவனே என்று { பாதெய்வமாக
வுள்ளவன் ஸ்ரீமந்
நாராயணனொரு
வனே' என்று

உரைப்பர் { (வியாஸர் முதலிய
மஹர்ஷிகள்)
சொல்லுவர்;

அவன் பெருமை { அந்த ஸ்ரீமந்
நாராயணனுடைய
பெருமையை

ஆரும் அறியார் { ஒருவரும்
அறியமாட்டார்;

ஒரும பொருள் முடிவும் இத்தனையே { (வேதவேதாங்கக்
களில்) ஆராயப்
படும் பொருளின்
நிர்ணயமும்
இவ்வளவேயாம்;

எத்தவம் செய்தார்க்கும் { எப்படிப்பட்ட
ஸாதகாநுஷ்டா
கங்களைப் பண்ணி
னவர்கட்கும்

முடிவது { முடிவில் பலனை
யளிப்பது

ஆழியான் பால் அருள் { எம்பெருமா
னிடத்து
உண்டாகும்
திருபையேயாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் நான்முகனையும் சங்கரனையும் பிரஸ்தாவித்தார்; மற்றும் பல தெய்வங்களும் உலகில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன; இங்கனே பலபல தெய்வங்களிருந்தாலும், முழுமுதற்கடவுள் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே யாவன்; மற்ற தெய்வங்களெல்லாம் “சுமாதநுநூ டெவதாஃ” என்ற சருதியின்படி அப்பரம புருஷனுக்கு அங்க பூதங்களேயன்றி வேறில்லை—என்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுகின்றாரிதில்.

“தக்ஷு ஜீஞ்ஜாவஸிராநாநாஃ ஹெதாஃவிஜ்ஜுவஃதொஸு

வெவ். தக்ஷணாகோடிஹாபொயீ ஹரிநாராயணஸ்யுதம்—
தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகைஃ—தத்வ
மேகோ மஹாயோகே ஹரிர் நாராயணஸ் ஸம்ருதஃ” என்ற பிர
மாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் “தேருங்கால் தேவனெருவனே
யென்றுரைப்பர்” என்கிறார். “ஹிரண்யமஹ்ஸூவத-தாமெ-
ஹிதவ்ய ஜாதஃ வகிரோக சூவீசு” என்ற வேதவாக்கியத்
தைக்கொண்டு ‘பிரமணே முழுமுதற்கடவுள்’ என்று சிலரும்,
“நவநவாஸுவிவ வளவ கெவஹி” என்ற வேத வாக்கியத்தைக்
கொண்டு சிவனே பரதேவதையென்று சிலரும்—ஆகவிப்படி பலர்
பல தெய்வங்களைப் பேணினாலும் அவையெல்லாம் பூர்வபகூ
கோடியிலே நின்று பூமீமநாராயண நெருவனே வித்தாந்த
கோடியிலே நிற்பன் என்றவாறு.

அவன் பெருமை ஆருமறியார்=பரத்வம், ஸௌலப்யம், ஸௌ
சில்பம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களி
னால் அப்பெருமானுக்குள்ள பெருமையை அளவிட்டு அறிய
வல்லார் ஆருமில்லை. ஸர்வஜ்ஞன அந்த எம்பெருமான் தானும்
அறியகில்லான் என்றபடி. 1. “தாம் தம் பெருமையறியார்”
என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் உணர்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை யடைவதற்கு, கருமம்
ஞானம் பக்தி முதலிய உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்
டிருந்தாலும் அப்பெருமானுடைய திருவருளின்றி எந்த ஸாதநா
துஷ்டானமும் கார்யகர மல்லாமையாலே அவனது நிர்ஹேதுக
க்ருபையைக் கொண்டே அவன் பெறத்தகுந்தவன் என்கிற ஸகல
சாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். பக
வானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
அதுஷ்டித்தாலும் அது ஸாக்ஷாத்நாகப் பலன் பெறுவிக்க மாட்
டாது; அப்பகவானுடைய திருவருளே பலனளிக்கவல்லது என்ற
வாறு. எந்த சாஸ்த்ரத்தை அவிழ்த்துப் பார்த்தாலும் ஸாரார்த்
தம் இதுவே விளங்குமென்கிறார் ஓரும் பொருள்முடிவுமித்தனையே
என்பதனால். கூரத்தாழ்வா னருளிய வாதராஜஸ்தவத்தில்—

“ஹுகெத-ஹெணஃ ஹெஸுஸுரிஹெதஃ ஹுவெஹநாஹ ஹஜ்ஜி
யெ ஹாஃ ஹயி ஹதிஹதாஹவா | ஹரீஸ! ஹெஹாஹி ஹாவஹி
ஹபா ஹயாஹஹஹஹெஹவஹஹ ஹெ ஹஹஃ ஹதஹ.” என்ற ச்லோ
கத்தினஹம் இவ்வர்த்தம் ஹெளியிடப்பட்ட ஹென்க.

ஆக இப்பாட்டால்-ஸ்ரீமந்நாராயணனே பெருமையிற்சிறந்த
பரதேவதை; அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே அவன்
ப்ராப்யன் என்கிற இரண்டு அர்த்தவிசேஷங்கள் ஹெளியிடப்
பட்டன வாயின. (2)

பாலிற் கிடந்ததுவும் பண்டரங்கம் மேயதுவும் *
ஆலில் துயின்றதுவு மாரறிவார்? *—ஞாலத்
தோருபோருளை வானவர்தம் மேய்ப்போருளை * அப்பி
லருபோருளை யானறிந்த வாறு. (ந.)

(எம்பெருமான்)			
பாலில்	திருப்பாற்கடலில்	ஞாலத்து ஒரு பொருளை	{ இப்பூமியில் வந்தவதரித்த விலகண்ண புருஷனாயும்
கிடந்ததுவும்	{ சயனித்தருளு மழகையும்	வானவர்தம் மேய் பொருளை	{ நித்யஸூரிகளுக்குப் பிரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்கத் தகுந்த வஸ்து வாயும்
அரங்கம்	{ திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்		
மேயதுவும்	{ பொருந்தி வாழ்வதையும்	அப்பில் அரு பொருளை	{ (ஸகலத்துக்கும் காரணமாக முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட) ஹலதத்வத்தினுள் கண்வளரும் அரும்பொருளாயு மிருக்கின்ற எம்பெருமானே
பண்டு	முன்பொருகால்		
ஆலில்	ஆலந்தளிரில்		
துயின்றதுவும்	{ பள்ளிகொண்ட விதத்தையும்		
ஆர் அறிவார்	யார் அறியவல்லார்?	யான் அறிந்த ஆறு	{ அடியேன் அறிந்த விதம் என்னே!.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “ஆருமறியாரவன் பெருமை” என்
றதை விவரிக்கிறாதினில், அப்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி
கொண்ட விதத்தையும் திருவரங்கத்தில் வந்து சேர்ந்த விதத்தை

யும் ஆலந்தளிரில் பள்ளிகொண்ட விதத்தையும் ஆர் அறிவார்? என்கிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; * தன் தாளுந் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பித் திருப்பாற்கடலில் சயனித் தருளுமழகிலே நான் ஈடுபட்டிருக்கும் வண்ணமாக ஈடுபட்டிருப்பார் ஆருமில்லை; “பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்றாற்போலே அக்கிடையில் வியாமோலித் திருப்பவன் நானொருவனே; திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபய காவேரீ மத்யத்தில் “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே” என்னும்படியே பரம போக்யமாகவும் அத்யந்த ஸுலபமாகவும் ஸந்நிதிபண்ணி ஸேவை ஸாதித்தருளுந் திறத்தில் ஈடுபட்டு “இஃது என்ன போக்யதை!, இஃது என்ன ஸௌ ஸப்யம்” என்று அக்குணங்களை வாய்வெருவுகின்றவன் நானொருவனே; உலகங்களைப் பிரளயவெள்ளம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றாலந்தளிரின் மேல் திருக்கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டிப் பேசுவார் ஆரேனுமுண்டோ? அந்த சக்தி விசேஷத்தை மெச்சுகிறவன் நானொருவனே—என்பதாம்.

ஞாலத்து ஒருபொருளை = கார்யரூபமான ஸகலப்ரபஞ்சங்களுக்கும் “வாகுலெவாஜிதீபஸ்பஹ” என்கிறபடியே துணையற்ற காரணவஸ்துவாயிருப்பவன் என்று முரைக்கலாம்.

வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை—தனது திருமேனியை நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பூர்ணரூபவம் பண்ணக் கொடுத்தருள்பவ னென்ற வாறு. அப்பிலருபொருளை = வடமொழியில் ‘அப்’ என்பது ஜல வாசகம். ‘ஊஸு’ என்னும் வடசொல் தமிழில் ‘அப்பு’ என்றாயிற்றென்றலுமுண்டு. 1. “கவவாஸஸஜ்-ராஜ” என்றும் 2. “நன்மைப்புனல்பண்ணி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முதன் முதலில் ஜலதத்துவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலேகண்வளர்ந்து ஒப்பற்ற காரணப்பொருளாயிருப்பவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அவனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் நான் அறிந்த விதம் ஆச்சரியம்! என்று தலைக்கட்டினவாறு. அன்றியே, யானறிந்த வாறு—யானறிந்த வண்ணமாக, ஆர் அறிவார்—, என்ற கீழோடே கூட்டி ஏகவாக்கியமாக யோஜிக்கவுமாம். (ந)

ஆறு சடைக்கரந்தான் அண்டர்கோன் தன்னோடும் *
கூறுடைய னென்பதுவும் கொள்கைத்தே *—வேறொருவ
ரில்லாமை நின்றானை எம்மானை * எப்பொருட்கும்
சொல்லானைச் சொன்னேன் தொகுத்து. (சு)

ஆறு	கங்காந்தியை		
சடை	{ தனது ஐடா மண்டலத்திலே	வேறு ஒருவர்	{ வேறொரு தெய்வ மும் தனக்கு
கரந்தான்	{ மறையச்செய்து தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற ருத்ரன்	இல்லாமை நின்றானை	{ ஒப்பாக இல்லாமல் வீறுபெற்றிருப்ப வனும்
அண்டர் கோன் தன்னோடும்	{ தேவாதிதேவனான ஸர்வேச்வரானோடு	எப்பொருட் கும் சொல் லானை	{ எந்தப்பொருளைச் சொல்லுகிற சப்தமும் தனக்கு வாசகமாம்படி (ஸர்வ சப்தவாச்ய னாய்) உள்ளவனு மான
கூறு உடையன் என்பதுவும்	{ ஸாம்யமுடையவன் என்று (பாமரர்) சொல்லுஞ் சொல்	எம்மானை	எம்பெருமானை
கொள்கை	{ அங்கீகரிக்கத் தகுந் ததோ? (அல்ல);	தொகுத்து சொன்னேன்	{ சுருங்கப் பேசினே னிடத்தனை.

* * *—‘ருத்ரனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் போலவே பா
தேவதை’ என்று சிலர் மயங்கிக்கிடக்கிறார்களே, இப்படியும் ஒரு
ப்ரம்ம இருக்குமோ? தேவாதி தேவனான எம்பெருமான் எங்கே?
அவனுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை சிரஸாவஹித்துத் தூய்மை
பெற்ற சிவன் எங்கே? இவ்விருவரையும் ஸமமாகச் சில அறிவேகி
கள் சொன்னால் இதனை அறிவுடையார் அங்கீகரிக்கக் கூடுமோ
வேன்கிறார் முன்னடிகளில்.

கங்கை சிவனுடைய சடையில் மறைந்திருப்பதுபற்றி அவ
னுக்கு ஆறுசடைக் கரந்தான் என்று பெயரிடப்பட்டது. காத்தல்-
மறைத்தல். சிவனுக்குப்பல பெயர்களிருக்க இங்கு இந்தப் பெயரை
யிட்டுச் சொன்னது—கருத்துடன் கூடியது; எந்த ஸ்ரீமந்நாராயண
னுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ருத்ரன் சிரஸாவஹித்துப் புனித
னாயினனோ, அந்த ருத்ரனை ஸமனாகச் சொல்வது பொருந்தாதென்

பதைக் காட்டினபடி. “கவலு வாஷொடிசெந வஸிவீ ஸுஸி
ரொயுதெந?” என்ற ஸ்தோத்ரத்த நூஸூக்தியும் நோக்கத்
தக்கது.

அண்டர்கோன்=‘அண்டர்’ என்று தேவர்க்கும் இடையர்க்
கும் பெயர்; தேவாதிதேவன் என்றாவது கோபால க்ருஷ்ணன்
என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். கூறு உடையன்=ஈசுவரத்
வத்தில் பங்கு உடையவன் என்றபடி. கோள்கைத்தே?—கொள்ளுந்
தன்மையுடையதோ? அங்கீகரிக்கத் தகாதது என்கை.

இப்படி அத்விதீய ஸர்வேச்வரனான அப்பரமபுருஷனை வாய்
கொண்டு பேசுவது ஒருவர்க்கும் இயலாதாயினும் ‘அவனெருவனே
பரதெய்வம்’ என்கிற இவ்வர்த்தத்தை நான் சுருங்கச் சொன்னே
னென்கிறார் பின்னடிகளில். 1. “சுஹம் க்யுதஸ்ய ஜமதஃ ப்ரஹ்ம
ப்ரஹ்மஸ்யா ॥ १ ॥ வரதாந் நாநுசு கிஞ்சிவஸி யநஜய=
அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகதஃ ப்ரபவஃ ப்ரளயஸ்ததா—மத்தஃ
பரதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய.” [அர்ஜுநா! எனக்கு
மேற்பட்டதத்துவம் எதுவுமில்லை] என்ற பகவத்வசந்தையுட்
கொண்டு ‘வேறெருவரில்லாமை நின்றனை’ என்றார். எப்
பொருட்கும் சொல்லானை=வேதாந்திகள் ‘அபர்யவஸாநவ்ருத்தி’
என்று சொல்லுவதொன்றுண்டு; அதாவது—உலகத்தில் பிரயோ
கிக்கப்படும் ஸகல சப்தங்களும் ஸர்வார்தர்யாயித்வேந ஸர்வசரீரி
யாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவரையில் வாசகங்களாகும் என்பது;
அந்த சக்தியாலே எப்பொருளுக்கு வாசகமான சொல்லும் எம்
பெருமானைத் தொட்டுத் தீருமாதலால் ‘எப்பொருட்கும் சொல்
லானை’ என்கிறார். (ச)

தோகுத்த வரத்தனயத் தோலாதான் மார்வம் *
வகிர்த்த வளையுகிர்த்தோள் மாலை! *—உகத்தில்
ஒருநான்று நீயுயர்த்தி உள்வாங்கி நீயே *
அருநான்கு மானு யறி.

(ரு)

தொகுத்த வரத்தன் ஆய்	{ (தவஞ்செய்து) ஸம்பாதிக்கப் பட்ட வரங்களை புடையனாய்	உன் வாங்கி	{ (உலகங்களை யெல்லாம்) உபஸம்ஹரித்து உன்னேயிட்டு வைத்து
தோலாதான்	{ ஒருவரிடத்திலும் தோல்வியடை யாதவனாயிருந்த இரணியனுடைய	ஒரு கான்ற	{ (மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி காலமாகிற) ஒரு ஸமயத்தில்
மார்வம்	மார்க்ப	உயர்த்தி	{ (அவ்வுலகங்களை யெல்லாம்) வெளியிட்டு வளரச்செய்து
வகிர்த்த	{ இருபிளவாகப் பிளந்தொழித்த	நீயே	இப்படிப்பட்ட நீயே
வளை உகிர்	{ வளைந்த நகங்களைக் கொண்ட	நான்கும்	{ (தேவ மனுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவர ரூபங்களான) நால்வகைப் பொருள்களிலும்
தோள்	{ திருக்கைகளை புடைய	அரு ஆனாய்	அந்தராத்மாவானாய்
மாலே	ஸர்வேச்வரனே!,	அறி	இதனை அறிவாயாக.
நீ	நீ,		
உகத்தில்	பிரளயகாலத்தில்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “வேறொருவரில்லாமை நின்றானை” என்றும் “எப்பொருட்கும் சொல்லானை” என்றும் சொன்னதை விவரிக்கிறது இப்பாட்டு. அனைத்துலகும் அனைத்துயிரும் அமைத்தனித்துத் துடைப்பது நீ நினைத்த விளையாட்டு; கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் காந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனி நாயகம் நீ; ஆகவே உனக்குச்சொல்லும் ஏற்றமெல்லாம் பொருந்தும் பிரானே! என்றாராயிற்று.

தொகுத்தவரத்தனாய்த் தோலாதான்—தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இராலிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் அஸ்தா சாஸ்தாங்களொன்றினாலும் நாமுள்ளதனாலும் நாமில்லாததினாலும் தனக்கு மாணமுண்டாகாதபடி இரணியன் பல வரங்கள் பெற்று ஆங்காங்கு வெற்றியே பெற்றுவந்தானென்க. ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடி அவன் பெற்ற வரம் பழுது படாமைக்காக நாகங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட்படா

மல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினென்பதும்,—அஸ்தர் சஸ்தர்ங்களொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாமே நகங்களினால் கிண்டு கொன்றனென்பதும், பகலிலும் இரவிலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்ப்படாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் மெய்யாம்படி தன் மடிமீது வைத்துக் கொன்றனென்பதும், வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்றவரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படிமீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இங்கு அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். “சுரரசுரர் முனிவர் நரர் கையில் பாரில் சடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகா விரண்யன்றனைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நர ஹரியாய்ப் பொழுதுபுகுநேரத்தன்னில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படிமீதேறி, இரணியனைத் தொடைமிசைவைத் துகிரினிலே இருபிள வாக்கினை யரியே எம்பிரானே!” என்றார் பின்னோரும்.

உகத்தில்—யுகாந்த காலத்தில் என்றபடி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயே கடவனாயிருக்கின்றாய் என்பது பின்னடிகளிற் சொல்லப்படுகின்றது. ‘உயர்த்தி’ என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தருத்வமும், ‘உள்வாங்கி’ என்பதனால் ஸம்ஹார கர்த்தருத்வமும், ‘நான்கும் அரு ஆனாய்’ என்பதனால் ஸ்திதிகர்த்தருத்வமும் கூறப்பட்டனவாயின. ‘அருபி’ என்னும் வடசொல் ‘அரு’ என்று கிடக்கிறது. 1. இராமடமுட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்” என்கிறபடியே, ‘தேவ மதுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவர ரூபங்களான நால்வகைப் பொருள்களிலும் பதிர்திருந்து அவற்றின் ஸத்தைக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கின்றாய் என்றவாறு. (ரு)

அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர் *

சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில்*—ஹேறியாய

மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார் *

ஈனவரே யாதலா லின்று.

(கூ)

சமணர்	ஜைநர்கள்		
அறியார்	{ உண்மையை அறிய மாட்டார்கள் ;	மாயவனை	{ ஆச்சரியமான குண சேஷ்டி தங்களை யுடையவனும்
பவுத்தர்	பௌத்தர்கள்		
அயர்த்தார்	பிரமித்தார்கள் ;	மால் அவனை	{ (அடியார் திறத்தில்) வியாமோஹ முன்னவனும்
சிவப்பட்டார்	சைவமதஸ்தர்கள்		
சிறியார்	{ மிகவும் நீசராகி யொழிந்தனர் ;	மாதவனை	{ திருமகன் கொழு நனுமான எம்பெருமான
செப்பில்	{ (இவர்களுடைய தன்மைகளைச்) சொல்லப் புருந்தால்,	வத்தர்தார்	{ (இவர்கள்) அதிக்க மாட்டாதவர்களா யிரா நின்றார்கள் ;
வெறி ஆய	{ பரிமளமே வடி வெடுத்ததுபோன் றுள்ளவனும்	ஆதலால்	ஆகையினாலே
		இன்று	இப்போது
		நனவரே	{ (இவர்கள்) நீசர்களே யாவர்.

* * *—இப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை எல்லாரும் பணிந்து உய்வுபெறலாமாயிருக்க, பலபல பாவிசன் விவேகமற்று விழுகரா யொழிகின்றனரேயென்று திருவுள்ளம் நொந்து பேசும் பாகரம் இது. “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும்” என்கிறபடியே உள்ள மதாந்தரஸ்தர்கள் பாழே போனார்களே ! என்று வயிறொழுகிறார்.

சமணர் அறியார்—“ஸூரஹி, ஸூரஹி” இத்தயாதியான ஸப்தபங்கியை அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஸமஸ்த ஜகத்தும் ஸத்துமாய் அஸத்துமாய் ஏகமாமாய் அநேகமாமாய்க்கொண்டு அநேகாந்தமாயிருக்குமென்று ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் தோற்றினைதைச் சொல்லுகிற ஜைநர் அவிவேகிகளா யொழிந்தனர்.

பவுத்தர் அயர்த்தார்—ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞேயம் என்கிற பதார்த்தங்களெல்லாம் கூணிகமென்றும் ஸ்திரானுயிருப்பானொரு ஆத்மாவிலுமென்றும், கூணிகஜ்ஞாநஸந்ததியே ஆத்மாவென்றும் பேய்க்கத்துக் கத்துகிற பௌத்தர்கள் பிரமாணகதியை மறந்தொழிந்தனர்.

சிவப்பட்டார் சிறியார்—படைக்கப்படும் பொருள்களில் ஒருவ

னாய் அநீச்வரனான ருத்ராணைப் பரதெய்வமாக உபபாதிக்கிற சைவ மத நிஷ்டர்கள் நீசராசி யொழிந்தனர்.

இப்படி தனித்தனியே பிரித்துச் சொல்லுவானேன்? இவர்க ளெல்லாரும் திருமாலை ஏத்தமாட்டாத பாஸிகளாதலால் அனைவ ருமே நீசர் என்று கொள்ளவேணு மென்கிறார் பின்னடிகளில்.

1. “ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்கு ஆளானால்லாதார், மானிட வரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே” என்பதே மாஞானி களின் வித்தாந்த மாதலால் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் விமுகராய யொழிந்தவர்களெல்லாரும் மண்ணின் பாரமே என்றாராயிற்று.

வேறியாய=வேறியாவது பரிமளம்; எம்பெருமானை உப நிஷதத்தில் “ஸவ-ஹ்ரு-ஸர்வகந்த்” என்று சொல்லியிருப்பத னால் பரிமளமே வடிவெடுத்தவ னென்கிறது. (சு)

இன்றாக நானையேயாக * இனிச்சிறிது

நின்றாக நின்னருளென் பாலதே—* நன்றாக

நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் * நாரணனே!

நீயென்னை யன்றி யிலே.

(எ)

நாரணனே நாராயணனே!,

இன்று ஆக இன்றைக்காகவுமாம்;

நானையே ஆக நானைக்காகவுமாம்;

இனி சிறிது { இன்னம் சிறிது
காலம் கழித்தாக
வுமாம் (என்
றைக்காணலும்)

சின் அருள் உன்னுடையகிருபை

என் பாலதே { என்னையே
விஷயமாக
வுடையதாகும்;

நன்று ஆக நிச்சயமாக

நான் உன்னை { நான் உன்னை
அன்றி { யொழியப்
இலேன் { புகலில்லாதவன்
கண்டாய் { காண்;

நீ நீயும்

என்னை { என்னையொழிய
அன்றி இலை { வேறொரு ருக்ஷ
யனை உடையை
யல்லேகாண்.

* * *—‘ஆழ்வார்! மதாந்தரஸ்தர்களை யெல்லாம் ஈனவரோ யென்று இழித்துச் சொன்னீர்; உமக்குண்டான ஏற்றம் யாது?’ என்று எம்பெருமான் கேட்க; என்னுடைய ஏற்றம் உனக்குத் தெரியாதோ பிரானே!; ‘உன்னையொழிய எனக்குச் செல்லாது,

என்னையொழிய உனக்குச் செல்லாது' என்னும்படியான உறவை யுணர்ந்து ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய திருவருளுக்குப் பரிபூர்ண பாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற வென்னுடைய ஏற்றம் அறியாயோ? என்கிறார் போலும்.

பெருமானே! உன்னுடைய திருவருள் என்மேல் ஏறிப் பாய வேண்டியதேயன்றி வேறொருவரையும் விஷயமாக வுடையதன்று; உன்னுடைய அருளுக்கு நானே இலக்கு; என்னுடைய வேண்டு கோளுக்கு உன்னருளே இலக்கு. இன்றைக்கோ நானேக்கோ, அன்றி இன்னமும் சிலகாலம் கடந்தபின்போ என்றைக்காலும் உன்னருள் என்மேல் ஏறிப்பாய்ந்தே தீரக்கடவது என்கிற அத்தய வஸாயம் எனக்குத் திடமாகவுள்ளது.

இங்ஙனே நான் சொல்லுவதற்கு யாதுகாரணமென்கிறாயோ? சொல்லுகேன் கேளாய், நான் உன்னையன்றியிலேன் நீ யென்னையன்றி யிலே = 'நம்முடைய அருளை யாரிடத்து உபயோகிக்கலாம்!' என்று நீ தயநீயரைத் தேடியிராநின்றாய்; 'நமக்கு எம்பெருமான் அருள் புரிவனோ?' என்று நான் உன் தயையைத் தேடியிராநின்றேன்; என்னையொழிய எனக்குப் புகலில்லை, என்னையொழிய உனக்குப் புகலில்லை. ஆகவே, நின்னருள் என்பாலதே. "தடிஹம் க்ஷடிதெ நநாயவாந ஶடிதெ க்ஷம் டயநீயவாந ஶு வியிநிஜி-த ரெகிஷநயம் ஹவநு வாலய ராஸ ஜஹவஃ." என்ற ஸ்தோத்ர ரத்த ச்லோகம் இவ்விடத்திற்குச் சார்பாக அதுஸந்திக்க வுரியது. "நிகரின்றி நின்றஎன்னீசதைக்கு நின்னருளின்கணன்றிப் புக லொன்றுமில்லை அருட்குமஃதே புகல்" என்ற அமுதனார் பாசுர மும் காண்க.

பின்னடிகட்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ள லாம்; நாராயணனே! உன்னை நிரூபிக்கவேண்டில் என்னையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்; என்னை நிரூபிக்கவேண்டில் உன்னையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்; (அதாவது) 'நாராயணன்' என்றால் நாரங்களுக்கு அயநம் என்றபடி; நீரபதார்த்தங்களில் தாம் சேர்ந்தவராகையாலே தம்மையிட்டு நாராயணனை நிரூபிக்க வேண்டியதாகிறது. தம்மை நிரூபிக்கவேண்டுமானால் பகவச் சேஷத்வத்தையிட்டே அடியானென்று நிரூபிக்கவேண்டியிருப்பதால் நாராயணனையிட்டுத்

தம்மை நிருபிக்க வேண்டியதாகிறது. சேஷசேஷிகளுடைய நிருபணம் பரஸ்பர ஸாபேக்ஷமாகவே யிருக்குமன்றோ. ஆகவே, சேஷியான உன்னையொழிய எனக்கு ஸத்தையில்லை; சேஷபூதனான உன்னையொழிய உனக்கு ஸத்தையில்லை என்றதாயிற்று என்று கொள்ளலாம் (எ)

இலைதுணை மற்றென் னெஞ்சே ஈசனைவேன்ற *
சிலைகொண்ட செங்கண்மால் சேரா—* குலைகொண்ட
ஈரைந் தலையா னிலங்கையை யீழித்த *
கூரம்ப னல்லால் குறை. (அ)

என் நெஞ்சே எனது மனமே!, ஈசனை வென்ற ருத்ரனை ஜயித்த	குலை கொண்ட ஈரைந் தலையான்	{ கொத்துப்போலே நெருங்கிக் கிடந்த பத்துத்தலைகளை யுடையவனான இராவணனுடைய
சிலைகொண்ட { வில்லை (பரசுராம னிடத்தில் நின் றும்) வாங்கிக் கொண்ட	இலங்கையை ஈடு அழித்த	வங்காபுரியை சீர்கெடுத்த
செம் கண் மால் { புண்டரீ காசுனாகிய தன்னை	கூர் அம்பன் அல்லால்	{ கூர்மைதங்கிய அம்பு களை யுடையனான இராமபிரானைத் தவிர்த்து
சேரா { பணிந்து உய்வு பெற மாட்டா தொழிந்த	குறை மற்றும் துணை இலை	வீரும்பத்தருந்த வேறொருதுணைவன் நமக்கு இல்லை.

* * *—விரோதி நிரஸநமே இயற்கையாகவுள்ள எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரும் துணையாகவல்லாரில்லையென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிறுநிதில்.

ஈசனைவேன்ற சிலைகொண்ட செங்கண்மால்=ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ருத்ரனை ஒரு சிலையால் வென்றான்; அந்த வில் பரசுராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்தது; அதனை ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மிதிலையில்லின்று மீண்டெழுந்தருளும் போது அப் பரசுராமனிடத்திற் கொண்டான்: (இவ்வரலாற்றை விரித்துரைப்போம்) முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிருபிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு வீரர்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரா

ஹும் மற்ருன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்க னைக்கொண்டு போர்புரிகையில் சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட் டது; அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவ ராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்ச பரம்பரை யாய் ஜநகமஹாராஜனளவும் வந்தது; இது நிற்க: இராத வலிய வில்லை விஷ்ணு ரிசீகமுனிவனிடம் கொடுத்துச்செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்ரியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசராம னிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதநுஸ்ஸை வலீதைக்குக் கர்யாசல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராம பிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளக்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்கிவந்த பரசராம னது கையிலிருந்த விஷ்ணுதநுஸ்ஸைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நானேற்றிக் கணைதொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்குஎன்?' என்று வினாவ, பரசராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழு வதையுங் கொடுக்க, அவன் கூத்தரிய வம்சத்தைக் கருவறுத்தவனா யிருந்தாலும் வேதசித்தம் தவவிரதம் பூண்டவனுமாயிருத்தல் பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக்கவரந்த மாத்தி ரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினன் என்ற வரலாறுகள் இதி ஹாஸப்ரலித்தம். ஆகவே, இப்பாட்டில் "ஈசனைவேன்ற சிலை" என்றது பரசராமன் கையிலிருந்த விஷ்ணுதநுஸ்ஸை. அதனைக் கொண்ட செங்கண்மால்-ஸ்ரீராமபிரான். அப்படிப்பட்ட தன்னை யடிபணிந்த வாழமாட்டாத இராவணனைக் குடும்பத்தோடு கொன் றொழித்த எம்பெருமானைத் தவிர்த்து நமக்குத் துணையாகவல்லார் ஆருயில்லை என்றராயிற்று.

'ஈசனைவேன்ற' என்ற அடைமொழியைச் சிலைக்கு ஆக்காமல் செங்கண்மாலுக்கு ஆக்கி, பாணஸூரயுத்தம் முதலியவற்றில் ருத் தனை ஜயித்த செங்கண்மால் என்னவுமாம்.

இப்பாட்டில் "கூரம்பனல்லால்" என்றவிடத்துப் பெரிய

வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரியா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வலித்திருப்பார்கள் ; இவர்கள் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அம்பின் கூர்மையைத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்று அச்சப்பிரதிகளிற் காணப்படும் வாக்கியம் பிழை. ஒலை ஸ்ரீ கோசங்களை ஆராய்ந்ததில் “எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரியா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வலித்திரார்கள் ; சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அம்பின் கூர்மையையே யாயிற்றுத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது.” என்று காண்கிறது. இதுவே பொருத்தமுடைத்து. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பேற்றுக்கு எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்கு மத்தனையொழிய மூக்கைப்பிடித்தல் முதலிய ஸாதநாறுஷ்டாநங்களினால் பேறுபெற நினையார்களென்கை. (அ)

குறைகோண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர்ப் பெய்து *
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி—* கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினான் *
அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு (க)

நான்முகன்	பிரமதேவன்		
குறை	கொண்டு	ஆங்கு	{ (எம்பெருமான் உலகளந்தருளின) அக்காலத்தில்
குண்டிகை நீர்	{ கமண்டல தீர்த்தத்தை	அண்டத்தான்	{ அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை
பெய்து	வார்த்து	சே அடியை	
மறை கொண்ட	வேதங்களிலுள்ள	கறை	{ விஷகண்டனான
மந்திரத்தால்	{ புருஷஸூக்தம் முதலிய மந்த்ரங்களினால்	கொண்ட	{ ருத்ரனுடைய
வாழ்த்தி	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணி	கண்டத்தான்	{ தலையில் (ஸ்ரீபாத சென்னி தீர்த்தம்) மேல் ஏற
		சென்னி	{ விழும்படியாக
		மேல் ஏற	
		கழுவினான்	விளக்கினான்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “இலங்கையை யீடழித்த கரம்பனல் லால்—இஃதுணைமற்று” என்றார். அப்படி சொல்லாமோ? பிர

மன் சிவன் முதலானவர்களையும் துணையாகப்பற்றுகிறவர்கள் இவ்வுலகில் பலருண்டே! என்ன; அவர்களும் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ஆசிரயித்து அபிமதம் பெற்றார்கள் காண்மின் என்று சொல்லவேண்டி, உலகளந்தகாலத்துத் திருவடிவிளக்கின இதிஹாஸத்தை யெடுத்துரைக்கிறார் இப்பாட்டில்.

உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடியைப் பிரமன் தனது கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தினால் விளக்கினான்; அது கங்கையாகப் பெருக அதனை சிரஸாவஹித்துப் பரிசுத்தியடைந்தது காரணமாகச் சிவனென்று பேர்பெற்றானெருவன்; இனி, துணையாகுந்தெய்வம் இன்னதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்மின் என்றவாறு.

குறைகோண்டு—“நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என னுமாபோலே தன்னுடைய குறையை—ரைச்சியத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. குண்டிகை—வடசொல் விகாரம். அமரர்க்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்த காலத்து அக்கடலினின்று தோன்றின காலகூடவிஷத்தைச் சிவபிரான் உட்கொண்டு கழுத்தளவிலே அடக்கிக் கொண்டதுபற்றிக் குறைகோண்ட கண்டத்தான் என்று பெயர் பெற்றனன். (க)

ஆங்கார வார மதுகேட்டு * அழலுமிழும்

பூங்கா ரரவணையான் பொன்மேனி—* யாங்காண

வல்லமே யல்லமே? மாமலரான் வார்சடையான் *

வல்லரே யல்லரே வாழ்த்து.

(க௦)

ஆங்கு

பாம்பதத்திலே

ஆரவாரம் { (நித்ய முத்தரக்
அது கேட்டு { னுடைய) ஸாம
கான கோஷத்
தைக் கேட்டு

(அஸுரர்கள் இங்கும் வந்து
ஆரவாரம் செய்வதாகப் பாயித்து)

அழல் { விஷாக்கியைக்
உமிழும் { கக்குகின்ற

பூ கார் அரவு { அழகிய சேற்றத்தை
அணையான் { யுடைய திரு
வனந்தாழ்வானப்
படுக்கையாக
வுடைய
எம்பெருமானது

பொன் மேனி { அழகிய
திருமேனியை

யாம் { (அந்யபக்தரான)
நாம்

காண	ஸேவிப்பதற்கு	வார்	நீண்ட ஜடையை
வல்லம்	{ ஸாமர்த்திய முடையோ மல்லோமோ ?	சடையான்	{ யுடையருத்ரானும்
அவ்வமே		வாழ்த்து	{ (எம்பெருமானை) வாழ்த்துவதில்
(நாம் ஸாமர்த்தரோயாவோம் ;)		வல்லர்	{ அஸமர்த்தர்களே.
மா மலரான்	{ சிறந்த பூவிற பிறந்த பிரமனும்	அவ்வரே	

* * *—இப்பாட்டை இரண்டுவகையாக நிர்வஹிப்பதுண்டு:-
ஆங்கு என்றது ‘பரமபதத்திலே’ என்றபடி. அவ்விடத்தில் ஆர
வாரமாவது—“வனததூரிமாயநூலெஹு. ஹாவூ ஹாவூ
ஹாவூ. சுஹரிநூலோஹரிநூலோஹரிநூலஃ.” என்று உபநிஷத்
திற கூறியுள்ளபடியே நித்யமுக்கத்தர்கள் பெருமிடறுசெய்து ஸாம
காநம் பண்ணுவார்களே அந்த ஆரவாரம். அது திருவனந்தாழ்வா
னுடைய செவியிற் பட்டவாறே ‘இது ஸாமகோஷம்’ என்பதை
மறந்து அஸுரராக்ஷஸர்கள் திங்கிழைக்க இவ்விபூதியிலும்வந்து
கூச்சலிகின்றார்கள் போலும் என்று ப்ரேமமடியாகக் கலங்கி,
அவர்கள் எம்பெருமானருகில் கிட்டமுடியாதபடி விஷாக்கியை
வாந்தி செய்துகொண்டே யிருக்கிறோம். 1. “ஹேஹாஹூநாநா
கூர்வூஸநிலிரஹயம் ஸாஹூ-ஹூர்வூலி ஸுஹேரூநாநா
காண-ஹு ஸூ-ஹவதியு-ஹயொராஹுராஹூநாநா” என்று
பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே பரிவின மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு
நிலமல்லாத ஸ்தாநத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடுகின்ற திருவனந்தாழ்
வான்மீது சயனித்தருளாரின்ற திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை நாம்
ஸேவிக்க முடியாதோ? “தஹேஸுஷ சூதா விவ்ருணுதெ
தந-ஹு ஸூ” என்கிறபடியே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீ
காரம்பெற்ற நமக்கு அப்பரமனுடைய திருமேனி ஸேவை எளிதே
யாம்; பின்னை யார்க்கு அரிதென்னில்; இறுமாப்புக் கொண்டிருக்
கின்ற தேவதாந்தரங்கட்கே அஃது அரிது.

அன்றியே, கீழ்ப்பாட்டில் உல்களந்த வ்ருத்தாந்தம் அர்த்
தாத் ப்ராஸ்துதமாகையாலே ஆங்கு என்றது ‘அவ்வவதார ஸமயத்
திலே’ என்றபடியாய், ஆரவாரமது கேட்டு—“திசை வாழியெழ”

1. ஸ்ரீ குணாத்நகோசம்.

என்கிறபடியே திசைகள்தோறு முண்டான மங்களாசாஸந கோலா
ஹலத்தைக் கேட்டுத் திருவனந்தாழ்வான்தாழும் தன்னுலான
ராசுதயிடவேண்டி அழலை உமிழ்ந்தபடிடைச் சொல்லிற்றாகவும்
நிர்வஹிப்பதுண்டு. ஆகவே முதலடியில் மாத்திரம் இரண்டு
வகையான யோஜநாபேதம். (க௦)

வாழ்த்துகவாய் காண்ககண் கேட்கசேலி * மருடம்
தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்மலரால் *—குழ்த்த
துழாய்மன்னு நீண்முடியேன் தொல்லைமால் தன்னை *
வழாவண்கை கூப்பி மதித்து. (கக)

குழ்த்த	{ கிறையச் சாத்திக் கொள்ளப்பட்ட	மருடம்	{ தலையை வணக்கி
துழாய்	திருத்ததுழாய்மால்	தாழ்த்தி	{ தலையை வணக்கி
மன்னு	{ பொருத்தியிருக்கப் பெற்ற	தண் மலரால்	{ குளிர்த்த புஷ்பங் களைக்கொண்டு
நீன் முடி	{ நீண்ட திருவயி வேகத்தை புடையனும்	வணங்கு மின்கள்	{ ஆசிரியருங்கள் ;
என் தொல்லை மால் தன்னை	{ என்னிடத்தில் நெடு நாளாக வியா மோஹ முடைய வனுமான் ஸர்வேச்வரனை	வாய்	(உங்களுடைய) வாய்
வழா	{ ஒரு நொடிப் பொழுதும் விடாமல்	வாழ்த்துக	{ (அவனைத்) துதிக்கட்டும் ;
வண் கை கூப்பி மதித்து	{ அழகிய கைகளைக் கூப்பி த்யானம் பண்ணி	கண்	கண்கள்
		காண்க	{ (அவனையே) ஸேவிக்கட்டும் ;
		செவி	காதுகள்
		கேட்க	{ (அவனது சரிதங்கனையே) கேட்கட்டும்.

* * *—செவி வாய் கண் முதலிய உறுப்புகளையாவும் பகவத்
விஷயத்தில் உபயோகப்படுவதற்கென்றே படைக்கப்பட்டனவாத
லால் அவற்றை அவ்விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்துங்கோள்
என்று பரோபதேசம் பண்ணும் பாசரம் இது. உங்களுடைய
வாயை அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதில் ஊன்றவையுங்கள் ; கண்
களை அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹஸேவையில் ஊன்றவையுங்

கள் ; செவிகளை அவனுடைய புண்ய கீர்த்திகளைக் கேட்பதில் ஊன்ற வையுங்கள் : தலையை அவனது திருவடிகளில் வணக்குங்கள் ; கைகளை அஞ்ஜலி செய்வதிலும் புஷ்பம் முதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பிப்பதிலும் உபயோகப்படுத்துங்கள் : அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால், ' எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன் ' என்று முடி கவித்துத் தனிமலை யிட்டிருக்குமவன் ; என்போல்வா ரிடத்தில் நெடுங்காலமாகவே வியாமோஹம்வைத்து ஆட்படுத்திக் கொள்ள அவஸரம் பார்த்திருக்குமவன். இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் விஷயத்திலே உங்களுடைய ஸகல காரணங்களையும் உபயோகப்படுத்தி உய்வுபெறுங்கோள்—என்றாயிற்று.

மகுடம்—தலைக்கும் கிரீடத்திற்கும் பெயர். ... (கக)

மதித்தாய்போய் நான்கின் மதியார்போய் வீழ *
மதித்தாய் மதிகோள் விடுத்தாய் ! *—மதித்தாய்
மடுக்கிடந்த மாமுதலை கோள்விடுப்பான் * ஆழி
விடற்கிரண்மே போயிரண்டின் வீடு. (கஉ)

மதியார்	{ உண்ணச் சிந்தியாதவர்கள்	விடுப்பான்	நீக்குவதற்காக
நான்கில்	{ நால்வகைப்பட்ட யோனிகளில்	ஆழி	திருவாழியை
போய் போய் வீழ	{ சென்று சென்று பலகாலும் விழும்படியாக	விடற்கு	{ (அந்த முதலையின் மேல்) பிரயோ கிப்பதற்கு
மதித்தாய்	ஸங்கல்பித்தாய்;	மதித்தாய்	வினைத்தருளினாய் ;
மதி	சந்திரானுடைய	இரண்டும்	{ முதலையும் கஜேந்திரா ராவ்மூர்த்தி மாகிற இரண்டும்
கோள்	துன்பத்தை	போய்	{ ஒன்றையொன்று விட்டுப்போய்
விடுத்தாய்	போக்கியருளினாய்;	இரண்டின்	{ அவ்விரண்டு ஜந்துக் களுக்கும்
மடு	ஒரு மடுவிலே	வீடு	{ சாபமோக்ஷமும் மோக்ஷஸாம் ராஜ்யமும் உண்டாம்படி
கிடந்த	{ (சாபத்தினால்) வந்து சேர்ந்திருந்த	மதித்தாய்	ஸங்கல்பித்தாய்.
மா முதலை	{ பெரிய முதலையின லுண்டான		
கோள்	{ (கஜேந்திராவை னது) துயரத்தை		

* * *—ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குப் பலவகைப்பட்டிருக்குமே; ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; தம் திருவுள்ளத்தையே நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; எம்பெருமானை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; இப்புடையிலே, எம்பெருமான் றன்னை நோக்கிக் கூறும் பாசரம் இது.

மதித்தாய்போய் நான்கின் மதியார் போய் வீழ்—இதற்கு இரண்டு வகையான யோஜனைகள் உண்டு; மதியார்—உன்னைச் சிந்தித்து அடிபணியாதவர்கள், நான்கில் போய்வீழ்—(வீடு பெருமல்) சதுர்வித யோரிகளிலும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து நசிக்கும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது ஒரு யோஜனை. அன்றியே; நான்கின்—நான்கு வேதங்களைக்கொண்டு, மதியார்—உன்னைச் சிந்திக்க மாட்டாதவர்கள், போய்வீழ்—(ஆஸூர யோரிகளில்) விழுந்து ஒழியும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது மற்றொரு யோஜனை.

மதிகோள் விடுத்தாய்—சந்திரனுக்கு நேர்ந்திருந்த சூர்ய ரோகத்தைப் போக்கினாய்.

இரண்மேம்போய் இரண்டின்வீடு மதித்தாய்—முதலையும் சாபங் கொண்டிருந்தது; கஜேந்திரனும் சாபங்கொண்டிருந்தான்; எங்ஙனையென்னில்; மஹாவிஷ்ணுபக்தனான இந்தரத்யும்பனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் ஏகாக்ரசித்தனாய் விஷ்ணு பூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்ய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தி யிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனுப் அவனுக்கு உபசார மொன்றும்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி நம்மை அரசன் அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக்கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானை போலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபித்தான். (அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாடோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்

பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கி முதலையின்வாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டது.)

முன்பொருகால், தேவலன் என்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது ஹூஹூ என்னுங் கந்தர்வன் அம்முனிவனது காலைப்பற்றி யிழுத்தான், அதனால் கோபங்கொண்ட அம்முனிவன் 'நீ ஜலஜந்துபோல் மறைந்து வந்து அபசாரப்பட்டதனால் முதலையாகக் கடவை' என்று சபித்தான். முதலைக்கு சாபமோஷும் உண்டாயிற்று; கஜேந்திரனுக்கு சாபமோக்ஷமும் ஸாக்ஷார்மோக்ஷமும் உண்டாயின. (கஉ)

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது * மெய்வருத்திக்
கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டேழல்வீர்! *—வீடாக்கும்
மெய்ப்பொருள்தான் வேத முதற்பொருள்தான் * விண்ணவர்க்கு
நற்பொருள்தான் நாராயணன். (கங)

வீடு ஆக்கும் பெற்றி அறியாது	{ மோக்ஷத்தைப் பெறு விக்கும் வழியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல்	உழல்வீர்	திரிசின்றவர்களே!,
மெய்	சரீரத்தை (உபவாஸாதி களாலே) கலேசப்படுத்தி	வீடு ஆக்கும்	{ மோக்ஷத்தைத் தாக்கூடிய
வருத்தி	{ எலும்பேயிசுந்த கூடாக அஸாரமாக்கி	மெய்	{ மெய்யான உபாயமா பொருள்தான் யிருப்பவனும்
கூடு ஆக்கி	{ இப்படி நெடுங்காலம் தவம்புரிந்தும்	வேதம் முதல் பொருள்தான்	{ வேதங்களினால் முழு முதற்கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்
நின்று	{ (தேஹம் தரிக்க வேண்டுமளவு ஸ்வல்பமாக) புஜித்தும்	விண்ணவர்க்கு	சித்யஸூரிகளுக்கு
உண்டு		நல்	{ போக்யமான வஸ்துவா யிருப்பவனும்
கொண்டு		பொருள்தான்	
		நாராயணன்	{ ஸ்ரீமந் நாராயணனே யாவன்.

* * *—வேதாந்தங்களில் “பஜேதுந ஓநெந தவஸூ
கநாஸகெந ஸ்ராஹணா விவிஷிஷணி” (ப்ருஹதாரண்யகம்.)
என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; (அதாவது—பிராமணர்கள் யாகஞ்
செய்தும் தானஞ் செய்தும் தவம் புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும்

பேறுபெறப் பார்க்கிறார்கள்—என்று ஒதப்பட்டுள்ளது.] சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் ‘அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று’ என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அநர்த்தப்பட்டுப் போவதிற்காட்டிலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸாக்ஷாத் தாக எளிதில் வழிபட்டு வாழ்ந்துபோகலாமே என்னுங் கருத்துடன் அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

அருந்தவம் புரிந்து கஷ்டப்படுகின்றவர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளால். அந்தோ! மோக்ஷமடையவேண்டியவழி எளிதாயிருக்கச் செய்தையும் அந்த மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அபாயங்கள்மிக்க கொடுவழியில் செல்லுகின்றீர்களே! என்கிற இரக்கந்தோன்ற “வீடாக்கும் பெற்றி அறியாது” என்கிறார். பெற்றி—உபாயம். கூடு ஆக்கி—பறவைகளின் கூடு கொம்புகளாலும் சுள்ளிகளாலுமே அடர்த்திருப்பதுபோல, உடம்பை எலும்பு தவிர வேறொன்றுமில்லையாம்படி உலர்த்தி என்றவாறு. உண்டு—1. காயோடு நீடு கனியுண்டு வீடு கடுங்கால் நுகர்ந்து” என்றும், 2. “வீழ்கனியுமுழியையும் என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடிபே தேஹம் தரித்திருக்குமளவு மிதபோஜனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய தன்மையைஎடுத்துரைத்தது—காயக்லேசரூபமான கருமங்களை விட்டொழித்து ‘ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேள சரணம் ப்ரபத்யே’ என்றிருங்கள் என்றவாறு. “காயிலைதின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதி தேடித், தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்காள், தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன் தடநாகப், பாயன்முருந்தன் கோயிலரங்கம் பணிவீரே.” என்ற திருவரங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் காண்க. (கங்)

நாராயண னென்னை யாளி * நரகத்துச்
சேராமல் காக்கும் திருமால் தன் *—பேரான
பேசப்பெறுத பிணச்சமயர் பேசக் கேட்டு *
ஆசைப்பட்டாழ்வார் பலர்.

(கசு)

நாராயணன்	{ நாராயணனென்னுந் திருநாம முடையவனும்	பிணம்	{ ஜீவச்சவ மென்னலாம்படி யுள்ள
என்னை ஆளி	{ (விசேஷித்தி) அடியேனை ஆட் கொள்பவனும்	சமயர்	{ பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதஸ்தர்கள்
நாகத்து சேராமல் காக்கும்	{ (அடியார்களை) நாகம்போக வொட்டாமல் காத்தருள்பவனு மான	பேச கேட்டு பலர்	{ (அபார்த்தங்களைப்) பிதற்ற அவற்றைக் கேட்டு பலபேர்கள்
திருமால் தன்	திருமாலினது	ஆசைப்பட்டு	{ தாங்களும் அப்படியேபாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளா யொழிய விரும்பி
பேர் ஆன	{ திருநாமங்களா யுள்ளவற்றை	ஆழ்வார்	{ அதோகதியை யடைந்தொழிவர்.
பேச பெறாத	{ ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணும் பாக்கியமற்றவர் களான		

* * *—இவ்வுலகில் தேவதாந்தர பக்தர்களும் உபாயாந்தர நிஷ்டார்களும் மலிந்து கிடக்கிறார்களே! என்று வயிறெரிந்து பேசுகிறார். ஸகல லோகஸம்ரக்ஷகனாய் நாகநாசனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி வாழலாமாயிருக்க, அப்படி வாழ்வதற்குப் பாக்கியமற்றவர்களாய் 'ஜீவச்சவங்கள்' என்று இகழ்வதற்குத் தகுந்தவர்களாயுள்ள மதாந்தரஸ்தர்கள் தேவதாந்தரங்களுக்குச் சிறப்பாகவும் உபாயாந்தரங்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகவும் எதையாவது வாய்வந்தபடி பிதற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; பல பாவிகள் அப்பிதற்றல்களைக்கேட்டு 'நாமும் இவர்களைப்போலவே தேவதாந்தர பக்தர்களாயும் உபாயாந்தர நிஷ்டார்களாயும் இருக்கலாமே' என்று அவர்களுடைய நிலைமையிலே ஆசைகொண்டு இவ்வழியாலே அதோகதியை அடைந்தொழிகின்றதே இவ்வுலகம்!; நல்ல பேச்சுப் பேசினால் செவிமடுத்தாக் கேட்டுகப்பார் ஆருமில்லையே; ஆத்மநாசத்தை விளைக்கவல்ல பேச்சுக்களே பொலிவுபெறுகின்றனவே! என்று பரிதபித்துப் பேசினார் பிற்ற.

பலதேவ ரேத்தப் படி கடந்தான் பாதம் *

மலரேற விட்டிறைஞ்சி வாழ்த்த—வலராகில் *

மாற்கண்டன் கண்ட வகையே வருங்கண்டிர் *

நீற்கண்டன் கண்ட நிலை.

(கரு)

பல தேவர்	பல தேவர்கள்	வாழ்த்த வலர்	மங்களாசாஸனம்
ஏத்த	துதிக்கும்படியாக	ஆகில்	பண்ண
படி	பூமியை		வல்லவர்களானால்,
கடந்தான்	{ அளந்தவனான ஸர்வேச்வர னுடைய	நீற்கண்டன் கண்ட நிலை	{ நீலகண்டனாகிய ருத்ரனிடத்தில் காணத்தக்க நிலைமை
பாதம்	திருவடிகளிலே	மாற்கண்டன்	மார்க்கண்டேயன்
மலர்	புஷ்பங்களை	கண்ட	ப்ரத்யக்ஷமாகக்
ஏற இட்டு	ஸமர்ப்பித்து	வகையே	கண்டவிதமாகவே
இறைஞ்சி	வணங்கி	வரும் கண்டிர்	வித்திக்குங்கிடர்.

* * *—ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் புத்திரானு மார்க்கண்டேயன் குமாரப்பருவத்தில் வீதியில் விளையாடா நிற்கையில் அவ்விளையாட்டைக் கண்டுகொண்டு மாதா பிதாக்களும் மகிழ்ந்திருக்கும் போது ‘இப்பிள்ளைக்கு மாணகாலம் குறுகிவிட்டது’ என்று அசுரீரி வாக்கியம் ஒன்று திடீரென்று செவியில் விழும்பெற்ற அத்தாய்தந்தையர் மிகவும் பரிதாபங்கொண்டு நிற்க, அதைக்கண்ட மார்க்கண்டேயன் ‘நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டா; ம்ருத்யுவை நானே பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கடவேன்’ என்று சொல்லி அன்று முதலாகப் பரமசிவனை யடிபணிந்து அவனையே முழுமுதற்கடவுளாகப் பிரதிபத்திபண்ணி உபாவித்து வருகையில், சிவபிரான் “இவனே நம்மை ரக்ஷகனாக நினைத்து நம்மைத் தொழுதுகொண்டு நம் கை பார்த்திருக்கின்றான்; ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்கிற பரமார்த்தம் இவனுக்குத் தெரியவில்லை போலும்; அதனை இவனுக்கு நாம் தெரிவிப்பது நன்று; தெரிவிப்பா தொழிந்தோமாகில் அநியாயமாய் இவன் மோசம் போய்விடுவான்; ம்ருத்யுவைத் தப்பவேணுமென்று நம்மை வழிபடுகின்ற இவனுக்கு நாமே ஒரு புகலிடம் காட்டிக்

ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்யாயத் தில்—சூராயபநு ஹுஷீகெஸம் ஜிமெயு ஐத்யுஸு ஸுடிஜு-யஸு” (கக) என்றது காண்க.

மார்க்கண்டேயனுடைய வரலாறு இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தபின் இனி இப்பாசுரத்தின் கருத்தை ஆராய்மின் ;—‘உலகனந்த பெருமானுடைய திருவடிகளில் புஷ்பங்களைப் பணிமாறிப் பல்லாண்டுபாட வல்லரானால் நீற்கண்டன் கண்டநிலை மாற்கண்டன் கண்டவகையே வருங்கண்டர்’ என்றால் இதற்குக் கருத்தி யாதெனில் ; கேண்மின் : மார்க்கண்டேயன் பரமசிவனிடத்தில் (ஸ்ரீவைகுண்ட ப்ராப்தியாகிற) மோக்ஷத்தை விரும்பிப் பணிந்தா னல்லன் ; வாழ்நாளையே விரும்பிப்பணிந்தான் ; அந்தப் பலனையு ம் அளிக்க யோக்யதையற்றவனாய் அந்த ருத்ரன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கலில் அவனை ஆச்ரயிப்பித்து அப்பெருமான் மூலமாக ரக்ஷணம் செய்தித்தான் ; ஆகவே, ‘தேவதாந்தரங்கள் பரம்பரயா ஒருகால் ரக்ஷகங்களாகுமேயன்றி ஸாக்ஷாத் தாக ரக்ஷகங்களாக மாட்டா ; ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகனாவான்’ என்று மார்க்கண்டேயன் கைகண்டறிந்த பரமார்த்தம் தேறின தாகும் என்கை. நேராக எம்பெருமானையே நீங்கள் ஆராதிக்கும் பக்ஷத்தில் மார்க்கண்டேயன் ச்ரமப்பட்டுத் தெரிந்துகொண்ட விஷயம் உங்களுக்கு முந்துற முன்னம் எளிதில் தெரிந்துவிட்ட தாகத் தேறும் என்றவாறு. நீற்கண்டனாகிய சிவனிடத்துக் காணக் கூடிய நிலைமை [அதாவது—இவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஸ்திதி], அதை மார்க்கண்டேயன் பண்டு தெரிந்துகொண்டான் ; நீங்களும் அதை இப்போது தெரிந்து கொண்டீர்களென்னலாம்—ஸாக்ஷாத் தாக நீங்கள் எம் பெருமானையே ஆரதிப்பிர்களாகில், என விரிக்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோக்ஷார்த்தமாகச் சென்று ஆச்ரயிக்க, மோக்ஷபீதன் ஈச்வரனேயென்று காட்டுமிதுவே உள்ளதென்று ருத்ரன் காட்டக்கண்டு இதுவே இவனுக்குள்ள தென்று மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே வலித்திக்கும் : அவ்வவ ஹிதமாக ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்க வல்லவராகில்

மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே வித்திக்கும்,” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் உள்ள மோக்ஷ சப்தம் பரமபதாநுபவரூபமான மோக்ஷத்தைக் குறிப்பதன்று; “ஜராஜிரண ரொக்ஷாய” என்று ஒரு தேசவிசேஷத்தைக் குறிக்கொண்டு கீதையிற் சொன்ன கட்டளையிலே, இந்த தேசத்திலேயே ம்ருத்யு இல்லாமையாகிற மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்க. மார்க்கண்டேயன் தான் சிரஞ்ஜீவியா யிருக்கவேண்டுமென்று உபாவித்தவனாக இதி ஹாஸபுராணங்களிற் கூறப்படுகிறானென்றி, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை விரும்பினனாகக் கூறப்பட்டிலன். பெரிய திருமொழியில் (5—8—6.) “மன்னு நான்மறை மாமுனி பெற்ற மைந்தனை.....பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ண மெண்ணிய பேரநுள்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலும் இது ஸ்பஷ்டம். அந்த வியாக்கியானமருளிய பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாமே இவ்விடத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோக்ஷார்த்தமாகச் சென்று ஆச்ரயிக்க” என்றது ருத்ரனைப் பற்றின பரிஹாஸோக்தியாக வடுக்கும். “இவன் ஒரு மஹா தேவனாம்; இவனிடத்தில் ஒரு பெரிய மோக்ஷத்தை விரும்பி ஒருவன் வந்து பணிந்தானாம்; அப்பப்ப! இந்த மோக்ஷம் நம்மா லாகாது என்று வேற்றுவாசல் காட்டினனாம்” என்று பரிஹ வித்துச் சொன்னவாறு.

நீற்கண்டன்—‘நீலம்’ என்ற வடசொல் ‘நீல்’ என்று சிதைந்து நீற்கண்டனென்றாயிற்று. “நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்ற திருவாய்மொழி காண்க. அன்றியே, “நீர்க்கண்டன்” என இடையின் ரகரப்பாடங்கொள்ளில், விஷஜலத்தைக் கழுத்திலே கொண்டவனென்றதாகும். மார்க்கண்டன்—‘மார்க்கண்டேயன்’ என்ற வடசொற் சிதைவு.

இப்பாட்டின் பின்னடிகட்கு மற்றும் பலவகையாகக் கருத் துக்கூற இடமுண்டு. வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (கரு)

நீலமன்னு மென்னெஞ்ச மந்நான்று * தேவர்
தலைமன்னர் தாமே மாற்றாக *—பலமன்னர்
போர்மாள வெங்கதிரோன் மாயப்பொழில் மறைய *
தேராதியால் மறைத்தாரால்.

(கக)

அந்நான்று	{ பாரதயுத்தம் நடந்த அக்காலத்து	மாய	{ (அகாலத்தில்) அஸ்தமிக்கும்படி யாகவும்
தேவர் தலை மன்னர் தாமே	{ தேவாகிதேவனான தானே	பொழில் மறைய	{ பூமண்டலம் முழுதும் இருள் மூடும்படியாகவும்
மாற்று ஆக	{ எதிரியாயிருந்து கொண்டு	தேர் ஆழியால்	சக்கராயுத்தத்தினால்
பல மன்னர்	பல அரசர்கள்	மறைத்தாரால்	{ (ஸூரியனை) மறைத்த பெருமானாலே
போர்	யுத்தங்களத்தில்	என் நெஞ்சம்	{ எனது (சஞ்சலமான) மனமானது
மாள	{ மடிந்து போம்படியாகவும்	நிலை மன்னும்	{ சலிப்பற்று நிலை நிற்கப் பெற்றது.
வெம் கதிரோன்	{ ஸூரியன்		

* * *—அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த என்மனமானது எம் பெருமான் ஆச்சரிதர்க்காக உழைக்குந் தன்மைகளைக் கேட்டறிந்தவாறே ‘இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களாக நாம் அமைந்துவிட்டோமான பின்பு இனி நமக்கு யாது கவலை?’ என்று தேறி நிலைபெற்று விட்டதென்கிறார். “அந்நான்று....தேரழியால் மறைத்தாரால் என்னெஞ்சம் நிலைமன்னும்” என்று அவ்வயம்.

“தேவர் தலைமன்னர்” என்றது எம்பெருமானை; “ராஜாயி ராஜஹுவெஷா” என்றும் “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

தாமே மாற்றுக=தூர்யோதனாதிகளை எம்பெருமான் பாண்டவர்களின் சத்துருக்களென்று நினைத்திலன்; தன்னுடைய சத்துருக்களென்றே நினைத்தான்; இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில்; தூது எழுந்தருளினபோது ஸிதூர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தபோக, அஃதறிந்த தூர்யோதனன் “ஹிஷ்டெஹாணாவ கிக்ரஹி ஜாண்டெவ வயாஸாதிநா கிரஹம் வுணரீகாக்ஷ! ஹுதம் வுஷுவஜோஹந?” [பீஷ்மாசார்யரையும் த்ரோணசார்யரையும் என்னையும் விட்டுப் பள்ளிச்சோற்றை ஏன் உண்டாய்?]

என்று கண்ணபிரானைக் கேட்க, அதற்கு உத்தரமருளிச் செய்வது காண்மின்:—“ ஷிஷுந் நஹோதுஷி ஷிஷுந் நெவ ஹோஜ யெசு | வாணவாநு ஷிஷுவெ ராஜநு! ३३ பூணாஹி வாணவாஃ” [சத்ருவின் சோற்றையும் உண்ணலாகாது, சத்ருவுக்குச் சோறும் இடலாகாது; எனது உயிர்நிலையாகிய பாண்டவர்களை நீ த்வேஷிப் பதனால் எனக்கு கூத்துருவே; ஆனதுபற்றியே உன்னிடம் நான் உண்ணவாவில்லை] என்றான். ஆகவே, ஆச்ரிதர்களுடைய பகை வர்களைத் தன்னுடைய பகைவர்களாகவே கொள்ளும் எம்பெருமானுடைய அபிஸந்தியை அறிந்து இங்கு “தாமேமாற்றுக” என்றருளிச் செய்தாரென்க. * ‘மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்றதுபற்றிப் “பலமன்னர் போர் மாள” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

வேங்கதிரோன்மாயப் பொழில்மறையத் தேராழியால் மறைத்த வரலாறு வருமாறு:—அர்ஜுநன் பதின்முன்றாட் போரில் தன் மகனை அபிமன்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை மறுநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்ஞைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால் உட்புக முடியாதபடியாக வ்யூஹத்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த ராஜாக்கள் முன்னே, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகல் நாழிகை முப்பதாம் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும் தனது சக்கராயுதத்தைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, ‘ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனிநமக்குப் பிராணபய மில்லை; அர்ஜுநன் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடியே அக்நிப்ரவேசம் செய்யப்போவதைக் கண்டு களிப்போம்’ என்றெண்ணி ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்றவளவிலே கண்ணபிரான் ஸூதர்சநாழ்வானை மீட்டுக்கொள்ள, ஸூர்யன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லை யென்று உணர்ந்துகொண்ட அர்ஜுநன் உடனே தனது அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத் தலையுறுத்துவிட்டான் என்பதாம்.

கோடிஸூர்யப்ரகாசமான திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைத்தல் எங்ஙனம் கூடுமெனின்; ‘ஸூர்யனுடைய ஒளி கண்ணாலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால் இருட்டைப்

போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக் கண் கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ளதனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப் பண்ணு மெனச் சமாதானங் கூறுவர் பெரியோர்; மற்றுஞ் சில வகையான ஸமாதானங்களும் கூறுவாருளர். (கசு)

ஆல நீழற்கீழ் ழறநேறியை * நால்வர்க்கு
மேலையுதத் துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன் *—ஞால
மளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை * ஆல்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்கு மாறு. (கஎ)

மெய் தவத்தோன்	{ மெய்யான தவநேறியை யுடையனான ருத்ரன்,	தான் வணங்கும் ஆறு	{ தான் வழிபடும் மார்க்கமாகிய
ஞாலம் அளந்தானை	{ உலகனந்தவனும்	அறம் நேறியை	{ நல்வழியை
ஆழி கிடந்தானை	{ சுடராப்திசாயியும்	மேலே யுதத்து	{ முன்யுகத்திலே
ஆல் மேல் வளர்ந்தானை	{ ஆலிலே மேல் வளர்ந்தவனுமான பெருமானை	ஆல விழல் கீழ்	{ ஞாலமரத்தின் நிழலிலே
		நால்வர்க்கு	{ நான்கு மஹர்ஷிகளுக்கு
		உமைத்தான்	{ உபதேசித்தான்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் இன்று நான் சொல்லவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான சிவபிரான் தானே ஸ்வசிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்த விஷயமன்றோ விது என்கிறார். சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தகஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆலமரத்தின் அடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தானென்று நூல்கள் கூறும். “ஆலமர நீழல் அறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த ஆலமர கண்டத்தான்” என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரமுங் காண்க. .

தாமஸப்ரக்ருதியாய் அஹங்காரிகளில் தலைவனான ருத்ரன் எம்பெருமானுடைய உண்மைநிலையைத் தான் எங்ஙனே அறிந்தான்? அறிந்தாலும் பிறர்க்கு அதை உபதேசிக்கும்படியான

ஹ்ருதய பரிபாகத்தை எங்ஙனே பெற்றான்? என்று கேள்வி கேட்பார்க்கு ஸமாதானமாகும்படி “மேய்த்தவத்தோன்” என்ற பெயரால் ருத்ராணைக் குறிப்பிடுகின்றார். எம்பெருமானைப் பற்றின தத்துவவுணர்ச்சி தனக்கு விரித்திக்கவேணுமென்று மெய்யே தவம் புரிந்து அத்தவப்பயனாக பகவத் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றவன் என்ற படி. அவன் நால்வர்க்கு உரைத்த அர்த்தம் யாதெனில், [தான் வணங்குமாறு.] ‘நானும் தலைசாய்க்கப் பெற்ற திருவடித் தாமரை களையுடையவன் காண்மின் ஸ்ரீமந்நாராயணன்; அவன் உலகங்களை யெல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ் அகப்படுத்திக் கொண்டவன்; திருப்பாற்கடலிலே உறங்குவான்போல் யோசுசெய்து கொண்டிருந்து ஆர்த்தரக்ஷணம் செய்தருள்பவன்; பிரளய வெள்ளத்திலே நானு முட்பட ஸகல பதார்த்தங்களும் அழிந்துபோவதா யிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் வாரிவிழுங்கி ஆலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்த அற்புத சக்திவாய்ந்தவன்’ என்று உபதேசிப்பனும் என்பது பின்னடிகளில் தேறுங்கருத்து. (௧௭)

மாறாய தானவனை வள்ளுகிரால் * மார்விரண்டு

கூறுகக் கீறிய கோளரியை *—வேறுக

ஏத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே * மற்றவரைச்

சாத்தி யிருப்பார் தவம்.

(௧௮)

மாறு ஆய எதிரிட்டு நின்ற

தானவனை { ஹிரண்யாஸுர
னுடைய

மார்வு மார்வை

வன் உகிரால் { கூர்மையான
நகங்களினால்

இரண்டு கூறு { இருபிளவாகப்
ஆக கீறிய } பிளந்த

கோள் அரியை { பெருமிடுக்கனை
நரசிங்க
மூர்த்தியை.

வேறு ஆக விலக்ஷணமாக

ஏத்தி இருப்பாரை { துதித்து பகவத்
விஷயத்தில்
ஆழ்ந்திருக்கு
மவர்களை,

மற்று அவரை { அந்த ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களை
சாத்தி ஆசிரயத்திருக்
இருப்பார் கும் சரமாதிகாரி
தவம் களின் நிஷ்டை
வெல்லுமே வென்று விடும்.

* * *—எம்பெருமானிடத்தில் நிஷ்டை யுடையராயிருப்பதிற்காட்டிலும் பாகவதர்கள் பக்கலில் நிஷ்டை யுடையராயிருப்ப

பதே சிறந்தது என்று ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருள் ஒன்றுண்டு; அதனை வெளியிடும் பாசரம் இது. கருமங்களுக்கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரான ஈச்வரனைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கும் மோக்ஷப்ராப்திக்கும் பொதுவாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியே பாகவதரைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு ஒருகாலும் ஹேதுவாகாதே மோக்ஷப்ராப்திக்கே உறுப்பாயிருக்குமென்பது “லிஜிஹ்வதிவா நெதி ஸம்ஸ்யொய்யுதஸெவிநா நஸம்ஸ்யொலி தஹ்வரிவயா ரதாதநா” [எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களைப் பற்றினவர்கள் ஸந்தேஹப் படாமல் மாரீசில் கைவைத்து உறங்கலாம்] இத்யாதி ப்ரமாண லித்தம். சத்ருக்நாழ்வான், ஸ்ரீமதுராகவிகள், வடுகநம்பி போல்வார் இவ்வர்த்தத்திற்கு உதாஹரண பூதர்கள்.

“மாருயநானவனை” என்று தொடங்கி “ஏத்தியிருப்பாரை” என்கிறவரையில் பகவத் பக்தர்களைச் சொன்னபடி. தனக்கு உயிர்நிலையான ப்ரஹ்மதாழ்வானுக்குப் பகைவனான இரணியனைத் தன் பகைவனாகப் பாவித்து அவனது மார்பைக் கூர்மையான நகங்களாலே இருபிளவாகப் பிளந்த நரசிங்கமூர்த்தியை “அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனை திரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றுகொண்டு வாழ்த்தியிருக்கும் பகவத் பக்தர்களை,—மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம் வெல்லும்=பகவத் பக்தர்களின் நிஷ்டையை பாகவத பக்தர்களின் நிஷ்டை தோற்கடித்துவிடும். எனவே, பகவத்பக்தியிற் காட்டிலும் பாகவத பக்தியே சிறந்தது என்றதாயிற்று. இங்கு விரித்துரைக்க வேண்டுமவற்றை யெல்லாம் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரத்தில் சரமப்ரகாணத்திற் பாக்கச் சொன்னோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையில் “பகவானேயே பஜிக்குமதிலும் ததியரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பற்றுகை சிரியதென்கிறார்” என்ற (அச்சப்பிரதிகளிற்காணும்) வாக்கியம் பிழையுடையது; “புருஷகாரமாகக்

கொண்டு” என்கிற வாக்கியம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் காண்பரிது; சேரவும் மாட்டாது. “பகவானையே பஜிக்குமதிலும் ததீயரைப் பற்றுகை சிரியதென்கிறார்” என்னுமளவே உள்ளது. ‘ததீயரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுதல் சிறந்தது’ என்கிற அர்த்தமன்று இப்பாட்டுக்கு விஷயம்; ‘ததீயரை உத்தேச்யராகப் பற்றுதல் சிறந்தது’ என்னுமர்த்தமே இப்பாட்டுக்குச் சீவன். ... (கஅ)

தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்ற வரத்தை *

அவம்செய்த வாழியா யன்றே *—உவந்தேம்மைக்

காப்பாய்நீ காப்பதனை யாவாய்நீ * வைகுந்த

மீப்பாயு மெவ்வுயிர்க்கும் நீ.

(கக)

தவம் செய்து { தபஸ்ஸை
அநுஷ்டித்த
நான்முகனால் பிரமணிடத்து

பெற்ற { (ஹிரண்யன்
முதலானவர்கள்)
பெற்றுக்
கொண்ட

வரத்தை வரங்களை

அவம் செய்த பழுதாக்கின

ஆழியாய் { திருவாழிக்
கையான
பெருமானே!

எம்மை அடியோங்களை

உவந்து திருவுள்ளமுகந்து
காப்பாய் நீ } காத்தருள்பவன்
அன்றே } நீயென்றே;

காப்பதனை { காக்க வேணு
ஆவாய் நீ } மென்கிற
அன்றே } ஸங்கல்ப
முடையவனும்
நீயன்றே;

எவ் { (உன்னை ஆச்ரயித்த)
உயிர்க்கும் } ஸகலாத்மாக்க
ளுக்கும்

வைகுந்தம் பரமபதத்தை
ஈப்பாயும் அளிப்பவனும்

நீ அன்றே நீயன்றே.

* * *—இரணியன் முதலிய ஆஸூரப்ரகிருதிகள் பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் குறித்து ஸ்வல்பம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிவிட்டால் தலைகால் தெரியாமல் உவந்து எல்லையில்லாதபடி வரங்களை அளித்துவிட்டுப் பிறகு தங்களுக்கே நேரும் அநர்த்தங்களைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாமல் கண்ணீர் விழிவிட்டுக் கையைப் பிசைந்துகொண்டு நிற்பார்கள் அந்த ப்ராஹ்மாத்மி தேவர்கள். அன்னவர்களது ஆபத்தை அகற்றியருள்வான் எம்பெருமான்—என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட நீயே

எனக்கு எல்லாவபேகிதங்களையும் தலைக்கட்டித் தந்தருளவேணு
மென்கிறார் பின்னடிகளில்.

“தவஞ்செய்து நான்முகனால் பெற்றவரத்தை” என்றவிடத்து
‘இன்னார் பெற்றவரம்’ என்பது சொல்லப் படவில்லையாயினும்,
இரணியன் முதலானோர் பெற்றவரம் எனக்கொள்க. அவர்கள்
பெற்றவரத்தை அவம் செய்கையாவது—நல்ல உபாயங்களினால்
அவ்வஸூரர்களைக் களைந்தொழித்தல். வரங்கொடுத்த தாங்களே
குடியிருப்பை யிழந்து வருந்தினவளவிலே வரம்பெற்றவர்களையுங்
கொண்டு வரமளித்தவர்களையும் காத்தருள்பவனிறே ஸ்ரீமந்நாரா
யணன். இதற்கு ஸாமக்ரி திருவாழியாழ்வானென்க. (கக)

நீயே யுலகெல்லாம் நின்னருளே நிற்பனவும் *

நீயே தவத்தேவ தேவனும் *—நீயே

எரிசுடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும் * அண்டத்

திரிசுடரு மாய லிவை.

(உ௦)

உலகு } உலகக்கட்கெல்லாம்
எல்லாம் } நிர்வாஹகன்
நீயே } நீயே;

நிற்பனவும் } உலகங்கள்
} ஸத்தைபெற்று
} நிற்பதும்

நின் அருளே } உனது கிருபையி
} னாலேயாம்;

தவம் தேவர் } தவத்தினால்
தேவனும் } தேவர்களான
நீயே } பிரமன் முதலி
} யோர்க்குத்
} தலைவனும்நீயே;

எரி சுடரும் } ஜ்வலிக்கின்ற
} அக்கியும்

மால்வரையும் } பெரியருலபர்வதங்
} களும்

எண் } எட்டுத்திசைகளிலு
திசையும் } முள்ள ஸகல
} பதார்த்தங்களும்

அண்டத்து } ஆகாசத்திலுள்ள

இரு சுடரும் } சந்திர ஸூரியர்களும்

ஆய இவை } ஆகிய
} இவையெல்லாம்

நீயே } நீயேகாண்.

* * *—ஸகலமும் எம்பெருமானாகவே யிருக்கும்படியை
யருளிச் செய்கிறாதிதல். ‘உலகெல்லாம் நீயே’ என்றது—உலக
மெல்லாம் உன்னுடைய ஆளுகையில் அடங்கியுள்ளது என்றபடி.
நிற்பனவும் நின்னருளே—அவ்வப்பொருள்கள் அழியாதே ஸத்தை
பெற்றிருப்பதும் நித்யமாயிருப்பதும் உன்னருளாலே. தவத் தேவ
தேவனும் நீயே—எவ்வளவோ தவங்கள் செய்து ப்ராஜாபதி பென்

அம் பசுபதியென்றும் பேர்பெற்றிருக்கும் தேவர்கட்கும் தேவன்
நீ ; * யாம் கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கும் ஆந்
கடவுள் நீ என்றவாறு. (உ௦)

இவையா பிலவாய் திறந் தெரிகான்ற *
இவையா வெரிவட்டக் கண்கள் * — இவையா
வெரிபொங்கிக் காட்டு மிமையோர் பெருமான் *
அரிபொங்கிக் காட்டு மழகு. (உக)

திறந்து	விரிந்து	பொங்கி	கிளர்ந்து
எரி கான்ற	நெருப்பை உமிழ்ந்த	காட்டும்	{ தோன்றின திருமேனியை புடையதும்
பிலம் வாய்	{ பாழி போன்ற பெரியவாய்	இமையோர்	{ நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுன ஸர்வேச்வரன்
இவையா	இதுவோ !;	பெருமான்	
எரி வட்டம்	{ கொள்ளிவட்டம் போலே உருண்டு சிவந்து ஜ்வலிக்கிற	அரி	நரசிங்கமூர்த்தியாய்
கண்கள்	திருக்கண்கள்	பொங்கி	கிளர்ந்து
இவையா	இவையோ !;	காட்டும்	காட்டின
எரி	அக்கிபோலே	அழகு	அழகு
		இவையா	என்ன விலகணம்!.

* * * — நரலிம்ஹாவதாரம் என்றைக்கோ நடந்ததாயினும்
பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அது ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றுமே ஆழ்
வார்க்கு ; அப்படியே தோற்ற, ஆச்ரிதர்களுக்கு விரோதம் செய்
பவர்தமேல் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் சிற்றம் என்ன அற்புத
மானது ! என்று அதுஸந்தித்து, ‘எம்பெருமானுடைய தெளிவைக்
காட்டிலும் சிற்றமே பக்தர்கட்குச் சரணம்’ என்னுமர்த்தம் விளங்
கும்படியாகப் பேசுகிற பாசரம் இது.

திறந்து எரிகான்ற பிலவாய் இவையா ! = தூணில் நின்றும்
தோன்றினவாறே இரணியன்மேலுண்டான அளவுகடந்த சிற்றத்
தினால் திருவாயானது விரிந்து அழலை உமிழ்ந்ததே, அதனைப்பேசு
கிறார் ; நெருப்பைக் கக்கின திருவாய் இதுதானோ என்கிறார்.
‘கான்ற’ என்ற பெயரெச்சத்தில், கால்—வினைப்பகுதி. காலுதல்—
விசுதல்.

எரிவட்டக்கண்கள் இவையா—1. “தூயாய் சுடர் மாமதி போல் உயிர்க்கெல்லாம், தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணு!” என்னும்படி திருக்கண்கள் குளிர்த்திருப்பது அன்பர்களைக்காணும் போது; அன்பர்க்குத் துன்பம் செய்யுமவர்களைக் காணும்போது கொள்ளிவட்டம்போலே உருண்டு சிவந்து ஜ்வலிக்குமே; அப்படி ஜ்வலித்த திருக்கண்களோ இவை!; இத்திருக்கண்களில் இன்றைக்கும் சீற்றம் மாறவில்லையே யென்கிறார்போலும்.

ஆக முன்னடிகளால், திருவாயும் திருக்கண்களுமாகிற அவயவங்களுக்கு உண்டான விக்குதியைப் பேசினார். இனி பின்னடிகளால், அவயவியான நரலிம்ஹமூர்த்தியின் கிளர்ச்சியைப் பேசுகிறார். எரிபொங்கிக் காட்டு மிமையோர்பெருமான்—‘எரிபொங்கிக்காட்டும்’ என்பதைப் பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்கிப் பதவுரை வரையப்பட்டது: அன்றியே, இமையோர்க்கு விசேஷணமாக்கியும் உரைக்கலாம். ஹோமகாலத்திலே வைதிகர் கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை அக்ரியானது ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தி யோடே போய் ஸமர்ப்பிக்கும்படி யிருக்கிற இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்று பொருளாகும். (எரி—அக்ரி தேவதையானது, பொங்கி—கிளர்ந்து, காட்டும்—ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டு கொடுக்கப் பெறுகின்ற, இமையோர் என்கை.)

நரலிம்ஹமூர்த்தி இவ்வளவு பயங்கரமான வடிவு பெற்றிருந்தாலும் இது சத்தருக்களுக்குப் பயங்கரமேயன்றி அன்பர்கட்குப் பரம போக்யமேயாதலால் “அரிபொங்கிக் காட்டும் அழகு” என்ற அழகிலே முடிக்கப்பட்டதென்க. (உக)

அழகியான் தானே யரியுருவன் தானே *

பழகியான் தானே பணியின் *—குழலியாய்த்

தானே முலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே *

மீனா யுயிரளிக்கும் வித்து.

(உஉ)

தான் ஏழ் உலகுக்கும் வித்து	தானே ஏழுலகங் களுக்கும் உபாதாந காரணமாய்	தன்மைக்கும்	{ (ரூபம் ரஸம் கந்தம் முதலிய) குணங்களுக்கும்
----------------------------------	--	-------------	---

1. பெரியதிருமொழி 7—1—9.

தன்மையன்	ஆச்ரயபூதனும்	அரி உருவன்	{ நரசிங்கவுருக் கொண்டவன் ;
குழவி ஆய்	{ (பிரளயகாலத்தில்) சிறுகுழந்தை யாய்க் கொண்டும்	தானே	{ அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவ னும்
மீன் ஆய்	{ (பின்பொருகால்) மதஸ்யரூபியாய்க் கொண்டும்	அழகியான்	{ அவன்றானே ;
உயிர்	{ ஆத்மாக்களை ரக்ஷித் அளிக்கும் } கின்றவனான	பழகியான்	{ புராணபுருஷனாகிய அப்பெருமா னுடைய
தானே	{ எம்பெருமான் தானே	தானே	திருவடிகளையே
		பணிமின்	ஆச்ரயியுங்கோள்.

* * *—தானே காரணமாய்க்கொண்டு அடியிலே உலகங் களைப் படைத்து, படைக்கப்பட்ட உலகங்களைப் பாதுகாக்க அவர் தரப்ரளயத்தில் ஆவிலைத் துயின்ற அருங்குழந்தையாயும் மந்வந் தரப்ரளயத்தில் மதஸ்யரூபியாயும் தோன்றி ரக்ஷித்து, ப்ரஹ் லாதனை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தூணிலே நரவிம்ஹமாய்த் தோன்றி இரணியனைக் கிழித்துப்போட்டு, இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளி லும் ஸகலாத்மாக்களையும் அநாதிகாலமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு வரு கிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் ஆச்ரயியுங்கள் என்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் நரவிம்ஹாவதாரத்தை அநுபவித்தாராதலால் அத்திருக்கோலத்தின் அழகையே மீண்டும் வாய்வெருவுகின்றார் 'அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே' என்று.

நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாத அநாதிகாலந் தொடங்கிப் பலவகைகளால் ரக்ஷணம் செய்துகொண்டு வருதல் பற்றி எம் பெருமானுக்குப் 'பழகியான்' என்று திருநாமமிட்டனர்.

தன்மைக்கும் தன்மையன்=ஒரு த்ரவ்யத்தைப் பற்றியிருக் கும் குணத்திற்குத் 'தன்மை' என்று பெயர்; அக்குணத்திற்கு ஆச்ரயமான குணிக்குத் தன்மையன் என்று பெயர். புஷ்பம் என்கிற த்ரவ்யத்திற்கு மணம் குணமாயிருக்கின்றது; அந்த மணத் திற்குப் புஷ்பம் ஆச்ரயமாகையாலே புஷ்பம் குணியெனப்படும். இப்படியே எங்குங் கண்டுகொள்க. இங்கு "தன்மைக்கும் தன் மையன்" என்றது—நிலம் நீர் தீ கால் முதலிய பூதங்களின் குணங்

களாகிய மணம் சுவை முதலியவற்றுக்கெல்லாம் தானே ஆச்ரயமாயிருப்பவனென்கை. 1. “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்” என்கிறபடியே பஞ்சபூதாதிகளும் தானேயாயிருப்பவன் என்றவாறு. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “தன் பக்கலிலே வைக்கும்” என்று ஒரு வாக்கியம் காண்கிறது: அதனால் “தன் வைக்குந்தன்மையனே” என்றும் பாடமிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஏழலகுக்கும் தான் வித்தாய், (அவ்வுலகங்களை) தன்—தன்னுள்ளே, வைக்குந்தன்மையனாய்—(பிரளயத்திலழியாதபடி) அடக்கிவைக்கும் குணமுடையவனாய் என்றபடி. (உஉ)

வித்துமிட வேண்டுங் கோலோ விடையடர்த்த *
பத்தி யழுவன் பழம்புனத்து *—மொய்த்தேழுந்த
கார்மேக மன்ன கருமால் திருமேனி *
நீர்வானம் காட்டும் நிகழ்ந்து.

(உஊ)

விடை	{ (நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக) ரிஷபங்களை வலியடக்கினவ னும்	{ (நம் முயற்சியின்றியே தானே பகவத்விஷயத்தில் ருசி விளைந்தால் திருநாட்டுக்குச் செல்லுமளவும் நாம் எப்படி தரித்திருப்ப தென்றால்;)
அடர்த்த		
பத்தி உழுவன்	{ (தன்விஷயத்தில் சேதநர்க்கு) பக்தியுண்டாவ தற்குத் தானே முயற்சி செய்பவனுமான எம்பெருமா னுடைய	{ மொய்த்த எழுந்த } திரண்டு கிளர்ந்த கார் மேகம் அன்ன } காளமேகம்போன்ற கரு மால் கரிய திருமாலினது திரு மேனி திருமேனியை
பழம் புனத்து	{ (ஸம்ஸாரமென்கிற) அநாதியான கோதாரத்திலே	{ நீர்வானம் { நீர்கொண்டெழுந்த மேகமானது
வித்தும் இட	{ (ஸ்வப்ரயத்கமாகிற) விதைகளை நாம்	{ நிகழ்ந்து எதிரேநின்று காட்டும் காண்பிக்கும்:
வேண்டும்	{ விதைக்க வேண்டுமோ?	{ [போலிகண்டு நாம் தரித்திருக்கலா மென்றபடி.]
கோலோ	{ [வேண்டா;]	

* * *—நாம் அறிந்த நிலைமையிலும் அறியாத நிலைமையிலும் எம்பெருமான் தானே நம்முடைய உஜ்ஜீவநத்திற்கு க்ருஷிபண்ணு மவனாயிருக்க, நாமும் ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமோ, வேண்டா என்கிறார்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக் தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணாபவம் பெறுகிறத்ச் செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார், தனது ஒருமகன் மாத்திரம் தேசாந்தரத் திலிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடும் கூடி வாழா நின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபிக்குமாபோலே எம்பெரு மானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளே பரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாகவந்து நின்றால் நாம் பொறுமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் தூரத்திலிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாத படி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத் துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமானுளும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியா யிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மை லொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமள வில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கை வைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்ப மாட்டாமல் அநுமதிபண்ணி உதாலீநரைப்போலே யிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது டீ நன்மை யென்று பேரிடக்கூடியதா யிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து,

டீ விஷயப்ரவணஞய் வேசிகளைப் பிண்டொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூர்த்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஓடுகிறவனவிலே அதைவிடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக் கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) கிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டுபிடித்து 'என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரக்ஷித்தாய், அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கல்பித்தும் அப்படி கல்பித்தவற்றை ஒன்றை அனேகமாக்கியும் நடத்திக்கொண்டு போருவன்-என்பது சாஸ்த்ரமுகத்தால் நாம் கண்டறிந்த விஷயம்.

யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்னப்படுகிற ஸுக்ருதங்கள் எவையென்னில்;—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று நாம் பல ஊர்களையும் வம்புக்காகச் சொல்லுமளவிலே 'குருவிமலை, பரங்கிமலை, திருவேங்கடமலை' என்று வாயில் வந்துவிட்டால் இவ்வளவே பற்றாசாக 'என் ஊரைச் சொன்னான்' என்று எம்பெருமான் எழுதிக்கொள்வன்; அவன் இவன் என்று பல பேர்களையும் சொல்லிக்கொண்டு வருமடைவிலே சில பகவந்தாமங்களும் கலந்து வந்துவிட்டால் 'என் பேரைச் சொன்னான்' என்று கணக்கிடுவன்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழிபோகா நிற்கையில் அவர்களை ஹிம்வரித்துக் கொள்ளையடிக்கவேணுமென்று சில கள்ளர் முயன்றிருக்குமளவிலே, ஏதோ தன் காரியமாக வழிபோகிற ஒரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தென்பட, அவனை அந்த பாகவதர்களின் ரக்ஷணத்திற்காக வந்தவனாக நினைத்து அக்கள்ளர் அஞ்சி அப்பால் போய்விட அதுவே பற்றாசாக அந்த சேவகனை 'என்னடியாரை நோக்கினவன் இவன்' என்று எழுதிக்கொள்வன்; ஒருவன் வேளிர் காலத்திலே தன் வயல் தீய்ந்து போகாநிற்கையில் நீருள்ள விடத்தில் நின்றும் வயலிலே பாப நெடுந்தூரத்திலே ஏற்றமிட்டு இறையாநிற்க, பாலை நிலத்தில் நடந்து விடாய்த்து இளைத்துவருகிற சில பாகவதர்கள் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே இளைப்பாறிப் போனால் அதுகாரணமாக 'என்னடியாருடைய விடையைத் தீர்த்தானிவன்' என்று கணக்கிடுவன். ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதரங்க மாடுவதற்கும் காற்று வேண்டினபோது வந்து உலாவுகைக்கும் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, மழையிலோ வெய்யிலிலோ வருந்தின சில பாகவதர்கள் அத்திண்ணையிலேவந்து ஒதுங்கியிருந்துபோக,

அதுகொண்டு 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தான்' என்று கணக்கிடுவன்; இப்படியாக நாமநியாமல் எம்பெருமானே ஏறிடும் ஸுக்ருதங்களே யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதஷங்கிகம் எனப்படும்.

இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு எம்பெருமான் கடாக்ஷிப்பனாகில் அந்தகடாக்ஷம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்னில், ஆகாது; இந்த யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களுமுட்பட நமக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானாகையாலே, கடாக்ஷஹேதுவாகச் சொன்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷிபலமேயாம்.

[ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாக வன்றோவென்னில், ஸ்ருஷ்டிப்பது கருமத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் அவரவர்களுடைய கருமபரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தது அதுகாஹ காரியமென்பர்.]

அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற நிலைமையிலே உஜ்ஜீவநத்துக்குக் கருவியான கரணகளேபரங்களைப் போருளாலே அவன் தந்தபடியை அதுஸந்தித்தால், நம் உஜ்ஜீவனத்தில் அவன் செய்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தவிர நாம் ஒரு முயற்சியும் பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்கும். புதிசாகத் தரிசுதிருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு போருகிற ஒரு சேஷ்தரத்திலே உழுவனவன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருந்தாலும் உதிர்ந்ததானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாபோலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்கள் நம்மிடத்திலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ பத்தியுழுவனென்று சொல்லப்படுகிற ஈச்வரன் அநாதிஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப் போருவது.

இப்படிப்பட்ட பத்தியுழுவன் பழம்புனத்தில் நாமும் வித்து இடவேண்டுமோ? - நாமும் உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமோ? எம்பெருமானுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான நம்முடைய ப்ரா

வ்ருத்தியை நாம் நிறுத்திக்கொள்வதன்றோ நமக்கு நன்மை என்ற வாறு.

விடையடர்த்த வரலாறு :—கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகனும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசல்யமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழுஎருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டான் என்பதாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்குப் பத்தியுழவன் என்று திருநாம மிட்ட அழகை என்சொல்வோம் !. தன் விஷயத்தில் நமக்கு பக்தியுண்டாவதற்குத் தானே க்ருஷி பண்ணுகிறானும் எம்பெருமான். அந்த க்ருஷியாவது ஸ்ருஷ்டியவதாராதிகள் என்க.

இனி முன்னடிகட்கும் பின்னடிகட்கும் ஸங்கதி [சேர்த்தி] யாதென்னில்,—பத்தியுழவன் பழம்புனத்தில் நாம் வித்து இட வேண்டாவாகில் அப்படியே ஆகுக ; எம்பெருமானே க்ருஷி பண்ணட்டும் ; அந்த க்ருஷி பலித்து நாம் பாமபதஞ்சென்று நித்யாநுபவம் பண்ணுவதென்பது விரைவில் நடைபெறக் கூடியதன்றே ; சிறிது காலவிளம்பமாகுமே ; அதுவரையில் நமக்குப் போது போக்கு யாதென்ன, 1. “பூவையும் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காலி மலரென்றுங் காண்டோறும்—பாவிபேன் மெல்லாவி மெய் மிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிரானுருவேயென்று” என்றும் 2. “மேகங்களோ வுரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும் யோகங்கள் உங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீர்?” என்றும், 3. “ஓக்கு மம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நாணளும், தொக்க மேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே போலிகண்டு போதுபோக்க ஸாமக்ரி உண்டு என்கிறார்.

“ருசி பிறந்தபின்பு ப்ராப்தியளவும் நாம் தரிக்கைக்கு அவன் திருமேனிக்குப் போலியுண்டென்கை” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியும் நோக்கத்தக்கது.

இப்பாட்டின் முதலடியின் மூன்று சீர்களாகிய “வித்துமிட வேண்டுங்கொல்லோ” என்றவளவு திருக்குறளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது; விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தில் “வித்துமிட வேண்டுங்கொல்லோ விருந்தோம்பி, மிச்சின் மிசைவான் புனம்” (5) என்றகுறள் காண்க. (உக)

நிகழ்ந்தாய் பால்பொன் பசப்புக் கார்வண்ணம் நான்கும் *
இகழ்ந்தாய் யிருவரையும் வீய * —புகழ்ந்தாய்
சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேனாபதியாய் *
மனப்போர் முடிக்கும் வகை. (உச)

பால் பொன்	{ வெண்மை சிவப்பு		
பசப்பு கார்	{ பசுமை கறுப்பு		
நான்கு	{ ஆகிற நான்கு		
வண்ணமும்	{ வர்ணங்களை யு		
	{ முடையனாய்க்		
	{ கொண்டு	மனம்	{ (தொனபதியின்
			{ கூந்தலை
			{ முடிப்பிக்க
			{ வேனுமென்று)
			{ மனோரதங்
			{ கொண்டிருந்த
			{ படியே
நிகழ்ந்தாய்	{ (நான்கு யுகங்	போர்	பாரதயுத்தம்
	{ களிலும்)		
	{ அவதரித்தாய்;		
இருவரையும்	{ மதுகைடபர்களாகிற	முடிக்கும்	{ தலைக்கட்டும்படி
	{ இரண்டு	வகை	
	{ அசுரர்கள்		
வீய	தொலையும்படி	சினம் போர்	{ சிறிக்கொண்டு
இகழ்ந்தாய்	வெறுத்தாய்;	சுவேதனை	{ யுத்தத்தின்
			{ இழியும்
			{ ஆண்புலியான
			{ அர்ஜுனனை
சேனாபதி	{ அர்ஜுனனுடைய	புகழ்ந்தாய்	கொண்டாடினாய்.
ஆய்	{ ஸேனைக்கு		
	{ ரக்ஷகனாய்க்		
	{ கொண்டு		

* * *—க்ருதம் முதலிய யுகங்களிலே சேதநர் தமது ஸத்வம் முதலிய குணங்கட்குத் தகுதியாக வெண்மை முதலிய வர்ணங்களை விரும்புகையாலே அவ்வக் காலங்களிலே அந்தந்த நிறங்களைப் பரிக்ரமித்து முகங்காட்டுகிறபடியை முதலடியிற் பேசுகிறார். கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அந்தந்த

காக எம்பெருமான் பால்போன்ற நிறத்தைக் கொள்வன் ; த்ரேதா யுகத்திலே சிவந்த திருநிறத்தைக் கொள்வன் ; த்வாபாயுகத்தில் பசுமை நிறத்தைக் கொள்வன் ; கலியுகத்தில் எந்த நிறத்தைக் கொண்டாலும் ஈடுபடுவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தைக் கொள்வன் என்க. இவ்வாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தத் திலும் “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத்தடத்துவண்டு விண்டுலாம், நீலநீர்மை யென்றிவை நிறைந்த காலநான்குமாம்” என்றருளிச் செய்த பாச ரம் காண்க.

இருவரையும் வீய இகழ்ந்தாய்—மதுகைடபரென்னும் இரண்டு அணுரர்களையும் ஒழித்தாய் என்கை. அன்றியே ; 1. “கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர், எல்லாச்சேனையு மிரு நிலத்து அவித்த வெந்தாய்” என்கிறபடியே கௌரவர் பாண்ட வர் ஆகிற இருவகுப்பிலுமுள்ள சேனைகளையும் தொலைத்தமை யைச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்வர். பாண்டவ பகஷ்த்திலும் ஸேனைகளைத் தொலைத்ததுண்டோவென்று கேட்பர் சிலர் ; 1. “கொல்லாமாக்கோல்” என்ற பாசரத்தின் வியாக்கியானத்திலே— “பாரதஸுமரத்திலே துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபய ஸேனையிலும் ; இங்கே நூலைந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டு பேரு மொழிய முடித்துப் போகட்டானுயிற்று.” என்றருளிச் செய்யப் பட்டுள்ளது காண்க. பஞ்ச பாண்டவர்களையும் அச்வத்தாம, க்ருபாசார்ய, க்ருதவர்மாக்களையும் தவிர்த்து மற்றெல்லாவற்றை யும் தொலைத்து மண்ணின்பாரம் நீக்கினனென்க.

“உற்றாரையெல்லா முடன்கொன் றரசாளப் பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று சொல்லிப் போரொழிந்த அர்ஜுனனுக்குக் கிதையை உபதேசித்து அவனைப் போர்புரிய உடன்படுத்தினனாதலால் புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச்சுவேதனை எனப் பட்டது. சுவேதன்—ச்வேதவாஹன் என்றபடி. வெள்ளைக் குதிரைபூண்டதேரை வஹனீமாகவுடையவன் என்கை. வெள்ளைப் புரலிக்குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசை முன்பு நின்று” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க. (உச)

வகையால் மதியாது மண்கொண்டாய் * மற்றும்
வகையால் வருவதொன் றுண்டே *—வகையால்
வயிரம் குழைத்துண்ணும் மாவலி தானென்னும் *
வயிர வழக்கொழித்தாய் மற்று.

(உரு)

மதியாது	{ உன் மேன்மையைச் சிறிதும் கீனயாமல்	தான்	{ தனக்குமேற்பட்ட பலிஷ்டர் ஆரு மில்லையென்று அஹங்காரங் கொண்டிருப்பவ னுமான
வகையால்	{ நல்ல உபாயங் களாலே	என்னும்	
மண் கொண்டாய்	{ (மாவலியிடத்தில் இரந்து) பூயியை ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொண்டாய்;	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
மற்றும்	அதற்குமேலும்,	வயிரம் வழக்கு	சத்ருத்வமுறையை
வயிரம்	{ வயிரமாகிற ரத்னத்தை	ஒழித்தாய்	போக்கினாய்;
வகையால்	{ ஒளஷத்தாதி உபாயங்களாலே	வகையால்	{ இப்படிப்பட்ட உனது காரியங்களினால்
குழைத்து	இளகச்செய்து	வருவது	{ உனக்கு விரித்திப்ப தொருபலன் உண்டோ?
உண்ணும்	உண்பவனும்தான்	ஒன்று	{ (எல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகச் செய்கிற யித்தனை.)
	(அதனால்)	உண்டே	

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளும் காரியங்களெல்லாம்
அடியார்களுடைய பிரயோஜனத்திற்காகவேயன்றி ஸ்வப்ரயோஜ
நத்திற்காக ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை யென்பதை வெளியிடும்
பாசரம் இது.

மதியாது வகையால் மண்கொண்டாய்—‘உபயவிபூதிநாதனா
யிருக்கிற நாம் பாசகனாகப் போகலாமோ’ என்று தன் மேன்மை
யைச் சிறிதும் பாராமல் ‘ஆச்ரிதனான இந்திரனுக்குக் காரியம்
தலைக்கட்டுமளவே வேண்டியது’ என்று அத்தனையே பார்த்து பாச
கனாய்ச் செல்லுகைபாகிற உபாயத்தினால் பூயியையெல்லாம் ஸ்வா
தீரப்படுத்திக் கொண்டாய்.

இரண்டாமடியை முடிவில் அர்வயித்துக் கொள்க.

[வகையால் வயிரங்குழைத்துண்ணும் இத்யாதி.] நவரத்னங் களுள் ஒன்றான வஜ்ரத்தை இளகுவித்து உண்பர்களாம் உடல் புஷ்டியடைவதற்காக: மாவலியும் அப்படியே உண்டு ஊன்மல்கி மோடு பருத்திருந்தானும்; அப்படிப்பட்ட அவனுடைய அஹங் காரப்ரயுக்தமான வயிரவழக்கைப் போக்கிடுப். சுற்றடியிலுள்ள 'வயிரம்' என்ற சொல் 'வெரம்' என்ற வடசொல் விகாரம்.

மற்றும் வகையால் வருவதோன்றுண்டே?—இவற்றால் உனக்கு வரும் ப்ரயோஜனம் ஏதேனுமுண்டோ? ஒன்றுமில்லை; பார்த்த மாகச் செய்தாயித்தனை. (உரு)

மற்றுத் தோழுவா ரோருவரையும் யானின்மை *
கற்றைச் சடையான் கரிக்கண்டாய் *—எற்றைக்கும்
கண்டுகோள் கண்டாய் கடல்வண்ணை * யானுன்னைக்
கண்டு கோள்கிற்று மாறு. (உகூ)

கடல் வண்ணை	{ கடல்போன்ற திருநிறமுடைய பெருமானே !,	கரி கண்டாய்	ஸாக்ஷிகாண் ;
யான்	{ அடியேனால்	யான்	{ இப்படி அந்நய பக்தனான அடியேன்
தொழுவார்	{ ஆசாயிக்கப்படும்	உன்னை	உன்னை
மற்று	{ தெய்வம் (நீதவிர)	எற்றைக்கும்	எந்நாளும்
ஒருவரையும்	{ வேறு எதுவு	கண்டு	{ ஸேவித்துக்
இன்மை	{ மில்லையென்னும்	கொள்கிற்கும்	{ கொண்டேயிருக்க ஆறு வல்வேளும்படி
	{ விஷயத்தில்	கண்டுகொள்	{ கடாக்கித்தருள வேணும்.
கற்றை	{ சேர்த்துக்கட்டின		
சடையான்	{ ஐடையை		
	{ டுடையானை		
	{ ருதான்		

* * *—ஆழ்வார், தம்முடைய அந்நயபக்தத்வமாகிற நிஷ் டையை விண்ணப்பஞ்செய்து 'அடியேனுக்கு இந்த நிலைமை நீடித்திருக்கும்படி கிருபைசெய்தருளவேணும்' என்கிறார். உலகில் மனிசரெல்லாரும் பெரும்பாலும் தேவதாந்தரங்களையே தொழுது அழிந்துபோகின்றனர்; அப்படி அடியேன் தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுமவனல்லேன்; எம்பெருமானே ! உன்னைத்தவிர்த்து வேறு எந்த தெய்வத்தையும் நான் ஆசரயணிய தேவதையாகக் கொள்வ

தில்லை; இவ்விஷயத்திற்கு யார் ஸாக்ஷியென்னில்; கற்றைச்சடை யான் கரி=ஜடாதரண சிவபிரானே ஸாக்ஷியாவன்: இதன் கருத்து யாதெனில், 1. “பெண்ணுலாஞ் சடையினனும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான், எண்ணிலா ஆழியூழி தவஞ்செய்தார்” என்கிறபடியே—ஈசுவரத்வப்ரமத்திற்கு விஷயபூதனை சிவபிரான் தானும் ஸாதநாதுஷ்டாந நிஷ்டனையிருக்கும்படிக்கு அறிஞறி யாகச் சடைபுனைந்துகொண்டு உன்னை உபாவியாநிற்க, நான் உன்னையொழிய வேறொரு க்ஷுத்ரதேவதையைப் பணிவேனோ வென்கை.

இவ்வாழ்வார் திருமழிசையில் யோகநிலையில் நின்று திருமகள் கொழுநனை த்யானித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் ஆகாச மார்க்கத்தில் எருதினமீது ஏறிக்கொண்டு பார்வதி பரமேஸ்வரர் செல்லுகையில், பார்வதியானவள் இவரது தவவொழுக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாடித் தன் கணவனை நோக்கி ‘இவன் ஆரோ?’ என வினவ, ‘இம்மஹாதுபாவன் நம்மைவிட்டு நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டவன்’ என்று ருத்ரன் சொன்னவளவிலே அம் பிகை, ‘இப்பெரியவனுக்கு நாமும் தரிசனம் தந்து ஏதேனும் வரமளித்துப்போவோம்’ என்கூற, அவளது விருப்பத்தின் படிசெய்ய ஸம்மதித்துச் சிவபிரான் இவரெதிரேவந்து தோன்றி னன்; இவர் அச்சிவனைப்பார்த்தும் பாராதவர்போல உபேக்ஷித்து ஒரு கந்தைத்துணியைத் தைத்துக்கொண்டு கார்யாந்தர பராய் விமுகராயிருக்க, அதுகண்ட சங்கரன் ‘உனக்கு அருள்செய்ய வந்த நம்மை நீ அநாதரஞ்செய்தல் தகுதியோ?’ என்ன, ஆழ்வார் ‘உன்னால் ஆகவேண்டியது எனக்கு ஒன்றுமில்லை; ஆதலின் நான் உதாவநீனையிருந்தேன்’ என்றார். பின்பும் பரமசிவன் ‘நம் வரவு வீண்போவதன்று; உனக்கு அபீஷ்டமான வரம்வேண்டிப் பெற்றுப்போவாய்’ என்று நிர்ப்பந்திக்க, அநந்தரம் ஆழ்வார் ‘பரம பதம் அருளவல்லீராயின் அருள்வீர்’ என வேண்டினார். அதற்கு அக்கடவுள் ‘அது நம்மால் தரத்தக்கதன்று; அது தருதற்கு உரியதேவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே; ஆதலின் வேறுவரம் வேண்டுதி’ என்ன, ஆழ்வார் புன்முறுவல் செய்து ‘அம்முத்தியைப் பெறும்

பொருட்டுப் பலகாலம் இவ்வுலகில் உயிர்த்திருந்து பெருந்தவம் புரிதற்கு உபயோகமாக நீண்ட ஆயுளையேனும் அடியேற்கு அளித்தருள்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதுகேட்டுக் கைலாஸபதி 'அது கருமாதுஸாரமாக நடப்பதேயன்றி வளர்த்தத்தக்கதன்று; வேறு வேண்டுவதை விளம்புவாய்' என்னலும், திருமழிசைப்பிரான் குறுமுறுவலோடு இகழ்ச்சியாய் 'இவ்வுசியின் பின்னே நூல் வரும்படி வரம் தந்தருளீர்' என்று விநோதமாகச்சொல்ல, அப்பரி ஹாஸவார்த்தை செலிப்பட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்ட நெற்றிக்கண்ணன் 'இச்செருக்குடையானே இப்பொழுதே அநங்கனைப்போலாக்கிவிடுகிறேன்' என்று தனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத்திறந்துவிட்டார்; அதில் நின்றும் புகையும் பொறியுமாகக் கிளர்ந்தெழுந்த காலாக்கியைக்கண்டு திருமழிசைப்பிரான் சிறிதும் கலங்காமல் 'இந்திரன்போல உடம்பு முழுதும் கண்காட்டினாலும் அஞ்சவேனல்வேன்' என்று சொல்லித் தமது வலத்திருவடியின் பெருவிரலிலுள்ளதொரு கண்ணைத்திறந்துவிட, அதில் நின்றும் ஒரு பெருந்தீ எழுந்து ஊழித்தீயினும் பன்மடங்கு மேலிட்டு அவ்வனலை அடக்கத்தொடங்கிற்று. அவ்வளவில் அரன் அக்கடுநெருப்பை அவிக்கும்படி தனது சடையிலுள்ள பல மேகங்களை ஏவிவிட, அவையும் அங்கனமே கல்பார்த காலத்திற்போலச் சோணைமழை பொழிந்து பெருவெள்ளங்கோக்கவும் ஆழ்வார் சிறிதும் சலியாமல் பகவத்பத்தியிலே ஊன்றியிருந்தார்; அதுகண்டு முக்கண்மூர்த்தி மிக வியந்து இவர்க்கு 'பக்திஸாரர்' என்று திருநாமஞ்சாத்தி இவரது வைபவத்தைக் கொண்டாடித் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிப்போயினன் என்ற வரலாறு இவ்விடத்தில் ஸ்மரிக்கத்தக்கது இவ்வளவையும் 'திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் இங்கு "கற்றைச்சடையான் கரிக்கண்டாய்" என்கிறார் என்று கொள்ளலாம். கரி—ஸாக்ஷி; நேரில் கண்ணால் பார்த்தவன் என்கை.

இவ்வாழ்வார் "சாக்ஷியங்கற்றேம் சமண்கற்றேம் சங்கரனாராக்கிய ஆகமநா லாராய்ந்தோம்" என்றபடியே பல மதங்களினுள்ளும் புருந்து அந்தந்த மதஸ்தராகவே இருந்தவராதலால், இப்படி பலமதங்களிலும் புருந்து அவையெல்லாம் அஸார

மென்று விட்டொழிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்திற்கு வந்து
சேர்ந்ததுபோல, இந்த ஸத்ஸம்பந்தாயத்தையும் விட்டு வேறொரு
தியமதத்தில் போய்ச் சேரும்படியான தெளர்ப்பாக்கியம் இவ்
விருள் தருமாஞாலத்தின் காரியமாக நமக்கு நேர்ந்துவிடுமோ
என்னவோ ! என்று அஞ்சி, இந்த நிஷ்டையே நிலைத்திருக்குமாறு
கடாஷித்தருளவேணுமென்று பின்னடிகளால் எம்பெருமான்
நன்னையே பிரார்த்தித்தாராயிற்று. (உ.ஈ)

மாறன் புருந்த மடநெஞ்சம் * மற்றதுவும்
பேறுகக் கொள்வனோ பேதைகள் *—நீறுடி
தான்காண மாட்டாத தாரகல சேவடியை *
யான்காண வல்லேற் கிது. (உ.எ)

பேதைகள்	மூடர்களை !,	காண	{ ஸேவிக்க
மால்	எம்பெருமான்	மாட்டாத	{ முடியாததும்
தான் புருந்த.	{ தானேமேல்விழுந்து வந்து புருந்திருக் கப்பெற்ற	தார்	{ புஷ்பங்களினால் அர்ச்சிக்கப் பட்டதும்.
மட நெஞ்சம்	{ (எனது) விதேய மான நெஞ்சிலே	அகலம்	{ போக்யதையில் அள விறந்ததுமான
மற்றதுவும்	வேறொன்றை	சே அடியை	திருவடியை
பேறு ஆக	புருஷார்த்தமாக	யான் காண	{ ஸேவிக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்ற எனக்கு
கொள்வனோ	{ நான் கொள்வனோ ? [கொள்ள மாட்டேன் ;]	வல்லேற்கு	{ இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முண்டாயிற்று.
நீறுடி தான்	{ நீறு பூசின உடம்பை புடையனான ருத்ரனும்	இது	

* * *—தம்முடைய அத்யவஸாயத்தையும் அதன் அடியை
யும் அருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்
றைப் புருஷார்த்தமாகப் பேணுவார்; ஐச்வரியத்தை நச்சவர் சிலர்;
ஸ்வர்க்கலோக போகங்களை அபேகிப்பர் சிலர்; கைவல்யத்தைக்
காதலிப்பர் சிலர். இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்று பேறுக
இருக்கும்; எனக்கோவென்னில்; இவையென்றும் விருப்பமல்ல.

எம்பெருமானுரூபை 'இவ்வாழ்வாருடைய நெஞ்சகம் நமக்கு இருப்பிடமாகக்கிடக்குமா!' என்று காதலித்துத் தன்பேறுக வந்து சேரப்பெற்ற எனது நெஞ்சில் அப்பெருமானுடைய நித்ய வாஸமொன்று தவிர மற்றெதுவும் புருஷார்த்தமாகக் கருதப்பட மாட்டாது, என்று தமது அத்யவஸாயத்தை முன்னடிகளிற் கூறினர். இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயம் தமக்கு உண்டான படியைப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில்: நீருடிதான் இத்யாதியால்.

1. “பெண்ணுலாஞ்சடையினுனும் பிரமனு முன்னைக்காண்பான், எண்ணிலாபூழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிறீர்ப்” என்கிறபடியே சடையன்தானும் நெடுங்காலம் தவம்புரிந்தும் எந்தத் திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெற்றிலனோ அந்தத் திருவடிகள் எனக்கு ஸ்வயமாகவே வந்து ஸேவைவஸாதிக்கப்பெற்றதனால் ‘இத்திருவடிதவிர வேறொன்றும் நமக்கு ப்ராப்யமல்ல’ என்கிற இந்த அத்யவஸாயம் உண்டாயிற்று என்றவாறு.

“காணவல்ல எனக்கு” எனப்பிரயோகிக்கவேண்டு மிடுத்து “யான்காண வல்லேற்கு” எனப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. (2௭)

இதுவிலங்கை யீடழியக் கட்டிய சேது *

இதுவிலங்கு வாலியை வீழ்த்தது *—இதுவிலங்கை

தானோடுங்க வில்நுடங்கத் தண்டா ரிராவணனை *

ஊனோடுங்க வெய்தா னுகப்பு.

(2௮)

இலங்கை	லங்காபுரியானது	இது	{ இப்போது நடந்த
ஈடு அழிய	சீர்குலையும் படியாக		{ செயல்காண்மின்;
கட்டிய	{ (வானரசேனையைத்	இலங்கை தான்	லங்காபுரியானது
	{ அணுகொண்டு)	ஒடுங்க	அழியும்படியாகவும்
	கட்டின		
சேது	திருவணை	வில் நுடங்க	{ சாரங்கவில் வளையும்
இது	இதுகாண்மின்;		{ படியாகவும்,
விலங்கு	{ திரயக்கயோகியிற்	தண் தார்	{ (அலங்காரமாகக்)
	{ பிறந்தவனான	இராவணனை	{ குளிரிந்த பூமலை
வாலியை	வாலியை	ஊன் ஒடுங்க	{ யணிந்து கொண்
வீழ்த்தது	முடித்தது		{ டிருந்த இராவண
			{ னுடைய உடல்
			{ ஒழியும்படி
			{ யாகவும்

எய்தான்	{ அம்புகளைச் செலுத் தின இராமபிரா னுடைய	உகப்பு இது	{ லீலையான் வியாபாரம் இது கான்யின்.
---------	--	---------------	--

***-இராமபிரானுடைய சில வீரச்செயல்களைப்பேசியதப விக் கிரார்.

இலங்கை ஈழியக்கட்டிய சேது இது=விபீஷணமுவான் இராமபிரான் பக்கல் வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிர்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்' என்ன, இராமபிரான் 'கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்' என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்து மூன்றுநாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக்கருதாமல் உபேசைஷயாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக் கத்தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனை கட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன் கையினால் நீரில்போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்டவேணுமென்று சொல்லி விட்டு மறைந்துவிட்டான்; இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து நளன் கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸேதுகட்டுவித்தான்—என்பது திருவணைகட்டின வரலாறு. இது என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் "கட்டிய சேது இது" என்று கண் முன்னே கண்டதுபோலப் பேசுகிரார்.

இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்தது—ஸுக்ரீவன் இராமபிரா னோடு ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு அவனது நியமணத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரிட

இன்னான் ஸுக்ரீவன் இன்னான் வாலியென்று வாசி கண்டறி யாமையால் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் ரிச்யமுகபர்வதத் துக்கே மீண்டு ஓடிவந்து சேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங் கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச்சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அழைக்கேட்டு வாலி போருக்குப்புறப்பட, அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறும னன்று; ஏதோ ஒரு பெருந்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப் புறப்படுவது தகுதியன்று' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலும் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான்; அந்த வாலி ஸுக்ரீவரிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் இராகவன் ஒருமரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினாலடித்தார்; அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்; இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கதனென்னும் புத்திரனுடன் கூட ஓடிவந்து வாலியைத் தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில்நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹா புருஷலக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். இராமனும் வாலியோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக்கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகப்பி இராகவனைத்தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கதனையும் நோக் கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் ப்ராணனையும் விட்டான்—என்ற வரலாறு அறிக. ஆச்ரிதனை ஸுக்ரீவனிடத் தில் பக்ஷபாதத்தால் எம்பெருமான் செய்தருளின காரியம் இப்போதுதான் நடந்ததுபோல் ஆழ்வார்க்குத் தோற்றிற்றென்க.

“வீழ்த்ததுவும்” என்று சிலர்க்குப் பாடலாம்; அப்பாடத்தில் வெண்டளைபிறழும்.

திருவணைகட்டினதும் வாலிபைவதைத்ததும் இராவணனைக்
கொன்றதும் எம்பிரான் அவலீலைபாகச்செய்த செயல்கள் என்ற
தாயிற்று இப்பாட்டால். (உஅ)

உகப்புருவன் தானே யொளியுருவன் தானே *
மகப்புருவன் தானே மதிக்கில் *—மிகப்புருவம்
ஒன்றுக்கொன் றோசனையான் வீழ * ஒருகனையால்
அன்றிக்கொண் டெய்தா னவன். (உக)

மிக	மிகவும்	மதிக்கில்	சிந்தித்தால்
புருவம்	{ ஒரு புருவத்துக்கு ஒரு புருவம் காத வழி நீளமிருக்கப் பெற்ற கும்பகரணன்	உகப்பு	{ மனோஹரமான திருமேனியை புடையவன் அவனே ;
ஒன்றுக் கொன்று ஒசனையான்		உருவன் தானே	
வீழ	ஒழியும்படியாக	ஒளி உருவன் தானே	{ தேஜோமயமான திருமேனியை புடையவனும் அவனே,
அன்றிக் கொண்டு	{ சிறிக்கொண்டு ஒரு கனையால் ஒரு பாணத்தினால் எய்தானவன் { அடித்தி முடித்தவ னான இராம பிரான	மகப்பு உருவன் தானே	{ மிகவும் ஆச்சரிய மான வடிவை புடையவனும் அவனே.

* * *—எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தின்
வைலக்ஷணயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். உகப்புருவன்தானே—
கண்டவர்களெல்லாரும் உகக்கும்படியான திருவுருவத்தையுடைய
வன் என்கை. “தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற்
கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாரு
மஃதே” (கம்பராமாயணம்.) என்றது காண்க. அன்றியே,
நம்மைப்போல் கருமங்காரணமாக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கை
யன்றியே “ஐஹ்யவீரதாலிபொதாராஹே” என்கிறபடியே
தானே திருவுள்ளமுகத்து பரிக்ரஹித்தீக் கொள்ளப்பட்ட வடிவை
புடையவன் என்றுமாம்.

ஒளியுருவன் தானே—1. “குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கை
தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு” என்கிற

படியே தேஜஸ்புஞ்ஜமே வடிவெடுத்த தென்னலாம்படியான உருவையுடையவன்.

மகப்புருவன்—‘ஹோஹூதம்’ [மஹாத்புதம்] என்ற வட சொல் ‘மகப்பு’ எனச்சிதைந்தது; மிகவும் அற்புதமான உரு வத்தை யுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்டவன் யாவனென் னில், இராமபிரானென்கிறது பின்னடிகளால். கும்பகர்ணனுடைய புருவங்களின் இடைவெளி ஒரு காதவழி யுள்ளதுபற்றி ‘புருவ மொன்றுக்கொன்றோசனையான்’ என்று அவனுக்குப் பெயரிடப் பட்டது. ‘யோஜநா’ என்னும் வடசொல் ஓசனை எனத் திரிந் தது. (உக)

அவனென்னை யாளி யரங்கத்து * அரங்கில்

அவனென்னை யெய்தாமல் காப்பான் *—அவனென்ன

துள்ளது நின்ற னிருந்தான் கிடக்குமே *

வேளளத் தரவணையின் மேல்.

(ஹ0)

என்னை ஆளி { என்னை ஆட்கொண்
டருள்பவனான
அரங்கத்து } ஸ்ரீரங்கநாதன்
அவன் }

என்னை என்னை
அரங்கில் { ஸம்ஸாரமாகிற
நாடகசாலையில்
எய்தாமல் } பிரவேசிக்க
வொட்டாமல்
காப்பான் காத்தருள்வன்;
அவன் அப்பெருமான்
என்னது என்னுடைய

உள்ளது நெஞ்சிலே
நின்றான் { நிற்பதும் இருப்ப
இருந்தான் } தும்செய்கிறான்;
(ஆனபின்பு இனி)
அவன் அப்பெருமான்
வெள்ளத்து திருப்பாற்கடலில்
அரவு அணையின் } சேஷ சயனத்திலே
மேல் }
கிடக்குமே பொருந்துவனோ?
[பொருந்தமாட்டான்.]

* * *—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலிய ஸ்தானங்களை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலேயே நிற்பதுமிருப் பதுமாகாநின்றான் என்கிறார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் * குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கித் துயில்கொள்ளு ம்முகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் இனி

நான் ஸம்ஸாரமாகிய நாடகசாலையிற் புகாவண்ணம் என்னைக் காத்தருள்வன் ; அவ்வளவேயன்றி என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையே தனக்குப் பரமப்ராப்யமான ஸ்தலமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, நிற்பதும் வீற்றிருப்பதுமெல்லாம் இங்கேயாயிராநின்றான் ; இனி அவனுக்குத் திருப்பாற்கடலில் திருவாவணியில்தானும் படுக்கை பொருந்துமோ ? பொருந்தாது—என்றாயிற்று.

அரங்கில்—‘ராமம்’ என்னும் வடசொல் கூத்தாடுமிடம் என்னும் பொருளது ; அதுவே தமிழில் ‘அரங்கு’ எனத் திரிந்தது. நாடகசாலையில் ஒவ்வொருவனே பலபல வேஷங்களைப் பூண்டி கொண்டு வருதல்போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் பலபல தேஹங்களைப் பரிக்ரமித்துக்கொண்டு அனேக யோனிகளில் பிறப்பதுபற்றி ஸம்ஸாரத்தை நாடகசாலையாகச் சொல்வது நன்கு பொருந்தும். 1. பிறவி மா மாயக்கூத்து” என்றார் நம்மாழ்வாரும். (௩௦)

மேல் நான்முக னரணையிட்ட விசோபம் *

தான் நாரணனெழித்தான் தாரகையுள் *—வானோர்

பெருமானே யேத்தாத பேய்காள் * பிறக்கும்

கருமாயம் பேசில் கதை.

(௩௧)

மேல்	முன்பொருகால்	எத்தாத	{ வாய்கொண்டு வாழ்த்தமாட்டாத
நான்முகன்	பிரமன்	பேய்காள்	{ அறிவு கேட்களே !,
அரணை	ருத்ரனைக்குறித்து	பிறக்கும் கரு	{ பிறப்பதற்கு அடியான கர்ப்பஸ்தானத்தில் (நீங்கள் அதுபவிக்கக்கூடிய)
இட்ட	கொடுத்த	மாயம்	{ ஆச்சரியமான துக்கங்களை
விசோபம்	சாபத்தை	பேசில்	{ சொல்லப்படுந்தால்
தாரகையுள்	{ இங்கிலவுலகத்தில் (உள்ளாரெல்வாரு மறிய)	கதை	{ ஒரு மஹாபாரதம் போலே பாந்திருக்கும்.
நாரணன் தான்	எம்பெருமானே		
ஒழித்தான்	{ போக்கியருளினன் ; (அப்படிப்பட்ட)		
வானோர்	{ நித்யஸூரி நாத		
பெருமானே	{ னான ஸ்ரீமந் நாராயணனை		

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமை நாடு நகரமும் நன் கறிந்ததாயிருந்தும் அவனை ஏத்தமாட்டாத பாவினள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவிக்க வுரியவர்கள் என்கிறார்.

ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக்கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் ‘இதற்கு என் செய்வது?’ என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் “இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்” என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது—என்பதே நான்முகனரணியிட்ட விசேஷம் நாரணனொழித்த வரலாறு. குரு பாதகத்தைப் போக்கிச் சிவனையும் உய்யக்கொள்ளாவல்ல பரதேவதை ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்பதை அறிகின்றிலவே இப்பேய்கள் என்று வருந்துகிறார்.

பிறக்குங் கருமாயம் பேசில் கதை=எம்பெருமானுடைய பெருமையறிந்து அவனை ஏத்தினீர்களாகில் உஜ்ஜீவித்துப் போவீர்கள்; இல்லையேல், மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து கர்ப்பப்பைகளில் நீங்கள் படநேரும் துன்பங்கள் மஹாபாரதம்போலே பெரிய கதைப்புத்தகமாக எழுதிவைக்கத் தக்கதாகும் என்றவாறு.

முதலடியில், விசேஷம் என்றது முழுச்சொல்; ‘விடு’ என்பதற்குத் தனியே பொருளில்லை; அதை ஒரு உபஸர்க்கம்போலக் கொள்க. சாபம்—அதுபவித்தே தீரவேண்டிய பாவம். தாரகையுள்=வடமொழியில் “யாராயுனீ யாணி” என்று சூமிக்குப் பெயர்களிருப்பதுபோல் ‘யாரகா’ என்றும் ஒரு பெயர் இருக்கத்தகும். ‘தாரணியுள்’ என்றும் பாடமுண்டென்ப. ‘யாணி’ என்பதன் நீட்டல்.

....

...

....

....

(நக)

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றி னுள்ள *
உதைப்பளவு போதுபோக் கின்றி *—வதைப்பொருள்தான்
வாய்ந்த குணத்துப் படாத தடைமினோ *
ஆய்ந்த குணத்தா னடி. (ந.உ)

கதை பொருள்தான் { (உலகத்தில்) வியவ
ஹரிக்கப்படு
கின்ற பொருள்
கள் யாவும்

உதைப்பு அளவு போது போக்கு இன்றி { ஒரு நிமிஷகாலமும்
ஆயாமல்
[எப்போதும்]

கண்ணன் எம்பெருமானுடைய

திரு வயிற்றின் { ஸங்கல்பத்தில்
உள்ள { ஸத்தை பெற்
றிருக்கின்றன ;

(அப்படிப்பட்ட

எம்பெருமானுடைய)

வாய்ந்த குணத்து { திருக்கல்யாண
குணங்களில்

படாதது ஈடுபடாத வஸ்து

வதை பொருள்தான் { அபதார்த்தமே
யாகும் ;

(ஆகையாலே)

ஆய்ந்த குணத்தான் { சிறந்த திருக்குணங்
களை யுடையவ
னான அப்
பெருமானுடைய

அடி திருவடிகளை

அடையின் ஆசாயியுங்கோள்.

* * *—தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினால் ஸகல பதார்த்
தங்களுக்கும் ஸத்தையை விளைக்கின்ற எம்பெருமானுடைய
குணங்களில் ஈடுபட மாட்டாதவர்கள் அஸத்துக்களாவர் ; அங்ங
னாகாமே நீங்கள் அக் குணநிதியின் திருவடிகளைச் சார்ந்து வாழ்
மின் என்று சிலரைநோக்கி உபதேசிக்கும் பாசரம் இது.

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றினுள்ள = 'கயா'
என்னும் வடசொல்லுக்கு 'வாயாற் சொல்லுதல்' என்று. பொருள்.
நம்மால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்ற பதார்த்தங்களெல்லாம் எம்பெரு
மானுடைய ஸங்கல்பாதீநங்கள் என்கை.

உள்ள—உள்ளன என்றபடி.

முதலடிக்கு வேற வகையாகவும் பொருள் கொள்வர்.

உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி = கண்ணிமைப்பதும் கை
நொடிப்பதும் உதைப்பு ; ஒரு சிடிக்கை போடுகிற மாத் திரமான
காலம் என்கை. அவ்வளவு காலமும் இடைவிடாமல்—ஸர்வ
காலத்திலும் என்றவாறு. அன்றியே, மேலே 'அடைமினோ'

என்ற வினைமுற்றோடே இவ்விரண்டாமடியைக் கூட்டியுரைக்கவு
மாம்; ஒரு நிமிஷ காலமும் தாமதியாமல் விரைந்தடி சேர்மினோ
என்றபடி.

வாய்ந்த குணத்துப் படாதது வதைப்போருள்தான் = நாம் அது
பலிப்பதற்குப் பாங்கான பகவத் குணங்களிலே ஈடுபடாதவர்கள்
“கவலனெவ லு லவதி கலு டு ஹதி வெஹெஹு” என்கிற உப
நிஷத்தின்படியே அபதார்த்தங்களாவர்கள் என்கை. “குணத்துப்
படாதவர்” என்றால் ‘படாதது’ என்றது பகவத் குணங்களில்
ஈடுபடாதவர்களிடத்தில் தமக்குள்ள வெறுப்பினால். அவிவேகி
களை நோக்கிக் ‘குட்டிச்சுவரே!’ என்பதுபோல. வதை-வசை;
தகராசகரப்போலி.

நீங்களும் அஸத்தாக ஆய்விடாமல் ஆய்ந்த குணத்தா
னடியை அடைமின் என்று தலைக்கட்டினாராயிற்று. (௩௨)

அடிச்சகடம் சாடி யரவாட்டி * யானே

பிடித்தோசித்துப் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *—வடிப்பவள

வாய்ப்பின்னை தோளிக்கா வல்லேற் றெருத்திறத்து *

கோப்பின்னு மானான் குறிப்பு.

(௩௩)

(எம்பெருமான்)

குறிப்பு	{ (அடியாரைக் காத் தருள வேணு மென்கிற) திரு வுள்ளத்தினால்	ஒசித்து	{ கொம்பை முறித் தொழித்தும்
		பேய்	{ பூதனையென்னும் பேய்ச்சியி னுடைய
அடி	திருவடியாலே	முலை	{ முலையில் தடவியிருந்த
சகடம்	சகடாஸுரனை	நஞ்சு	விஷத்தை
சாடி	ஒழித்தும்		
அரவு	காளியநாகத்தை		
ஆட்டி	{ வாலிப்பிடித்து ஆட்டிக் கொழுப் படக்கியும்	உண்டு	{ அமுது செய்து அவனாயிரை மாய்த்தும்
யானே	{ குவலயாபீட மென் னும் யானையை	வடி பவளம்	{ அழகிய பவளம் போன்றவானைய யும் தோளையு முடையளான
பிடித்து	பற்றிக்கொண்டு	வாய் தோளி	

பின்னைக்கா	{	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	இறுத்த	முறித்தொழித்தும்
வல் ஏறு	{	கொடிய ரிஷபங்களி னுடைய	பின்னும் டோ ஆனான்	{ தன்னுடைய சேஷிதவத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டான்.
எருத்த		முசுப்பை		

* * *—எம்பெருமானுக்கு ஏற்கனவே ஈசுவரத்வம் இருந் தாலும் அவதரித்துப் பண்ணின சில ஆனைத் தொழில்களால் அந்த ஈசுவரத்வம் நன்னர் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளப்பட்டதென்று சில சேஷ்டிதங்களைப் பேசியதுபவிக்கிறார்.

அடிச்சகடம்சாடி—நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவை ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலீட்டுக் கண் வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போயிருந்த காலத்து, கம் ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவே சித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதையறிந்த பகவானான குழந்தை பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்நபிந்ந மாக்கினனென்க.

அரவாட்டி—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியென்னுங் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகினவர்களைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டு மென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற்கு குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிணையிட்டருள வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகை

களின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்க. அரவு ஆட்டி எனப் பதம் பிரித்ததுபோல 'அர வாட்டி' எனவும் பிரிக்கலாம்; "குறியதன்கீழ் ஆக்குறுகலும் அதனோடு, உகரமேற்றலும் இயல்வுமாம் தூக்கின்" என்ற நன்னூற் சூத்திரமுணர்க.) அர-காளியநாகத்தை, வாட்டி—வலியடக்கி, என்கை.

யானைபிடித்தோசித்து=வில்விழவுக்கென்று கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளின கண்ணபிரான் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்திட்டனென்க.

பேய்முலை நஞ்சுண்டு=பூதனை யென்னும் ராசுஷலி கம்ஸனேவுதலால் நல்ல 'பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப் பாடிக்குவந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவனாயிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனென்க.

வல்லேற்றெருத்தியுத்து—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்வதற்காக அவள் தந்தை கர்யாகுல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழுஎருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டனென்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநத் தொழில்கள்செய்து தன்னுடைய ஈசுவரத்வத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டா னெம் பெருமான் என்றாராயிற்று.

குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானே யேத்த *
குறிப்பெனக்கு நன்மை பயக்க *—வேறுப்பனோ
வேங்கடத்து மேயானே மெய்வினோ யெய்தாமல் *
தான்கடத்தும் தன்மையான் தாள். (நசு)

கோட்டியூர் { திருக்கோட்டியூரில்
மேயானே { நித்யவாஸம்
பண்ணுமவனும்
வேங்கடத்து { திருமலையில் நித்ய
மேயானே { வாஸம்பண்ணு
மவனுமான
பெருமானே
எத்த துதிப்பதற்கு
எனக்கு குறிப்பு } எனக்கு ஆசை;
(எம்பெருமானே
இடைவிடாது
அநுபவிப்பதனா
லுண்டாகும்)
நன்மை பயக்க { பெருமையை
உண்டாக்கிக்
கொள்வதற்கு

எனக்கு குறிப்பு { எனக்குக் குதாஹலம்;
மெய் வினை { சரீர ஸம்பந்தத்
துக்கு அடியான
கருமங்களும்
நோய் வியாதிகளும்
எய்தாமல் வந்து சேராதபடி
தான் தானே அவற்றைப்
போக்கியருளும்
கடத்தும் ஸ்வபாவத்தை
தன்மையான் { யுடையனான அப்
பெருமானுடைய
தாள் திருவடிகளை
வெறுப்பனோ மறந்திருப்பனோ.

* * *—திருக்கோட்டியூர் திருவேங்கடம் முதலான பல
திருப்பதிகளிலே எனக்காக வந்து ஸந்நிதிபண்ணி ஸுலபனாயிருக்
குமெம்பெருமான் திருவடிகளை மறந்திருக்க என்னால் முடியுமோ
வென்கிறார். திருக்கோட்டியூரிலும் திருமலையிலும் சென்று எம்
பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடவேண்டுமென்றும் அவனை
இடைவிடாது அநுபவித்து ஆத்மாவுக்கு நன்மையை விளைத்துக்
கொள்ளவேணுமென்றும் ஆசை கொண்டிருக்கின்றேன். எவ்வித
மான கருமங்களும் துக்கங்களும் எனக்கு வந்து கிட்டாதபடி
செய்து என்னைக் காத்தருள்கின்ற அப்பெருமானுடைய திருவடி
களை நான் எப்படி உபேக்ஷித்திருக்கமுடியும்—என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “வேவ்வினோய்” என்றும் பாடலாம்.

தாளா லுலக மளந்தவசவே கோல் *
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான் *—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான் *
ஐந்தலைவாய் நாகத் தனை. (நசு)

நீள் ஒதம்	பெரிய அலைகள்	வாளா	வெறுமனே
வந்து	{ கரையிலேவந்து வீசப்பெற்ற	கிடந்தருளும்	{ சயனித்திரா நின்றான் ;
அலைக்கும்			
மா மயிலை	மயிலாபுரிக்கு அடுத்த	வாய்	{ வாய்திறந்து ஒன்று மருளிச்செய்வ தில்லை ;
மா வல்லிக் கேணியான்	{ திருவல்லிக்கேணி யில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரவேசுவான்	திறவான்	
		(இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம்)	
ஐ தலை வாய்	{ ஐந்து தலைகளையும் ஐந்து வாய்களையு முடையனான திருவனந் தாழ்வா னுகிற படுக்கையிலே	தாளால்	திருவடியாலே
நாகத்து அணை		உலகம்	{ உலகங்களை அளந்தத ஞலுண்டான் ஆயாஸமோ ?.
		அளந்த	
		அசுவேகொல்	

* * *—திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிப் பெருமா ளாக நின்றதிருக்கோலமாய் ஸேவைஸாதிப்பது தவிர, நாகத்தனைக் கிடந்த பெருமானாக ஸேவைஸாதிக்கிற திருக்கோலமும் உண்டா கையாலே அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தி லீடுபட்டுப் பேசுகிற பாசரம் இது.

அர்ச்சாவதாரங்களில் எம்பெருமான்கள் நிற்பதும் இருப்ப தும் கிடப்பதும் ஒருபடிப்பட்டே யிருக்குமேயன்றி ஒருநாளும் மாறமாட்டாதென்பதும் ஒருநாளும் சோதிவாய் திறந்து பேசி யருள்வதில்லை யென்பதும் ஆழ்வார்கட்குத் தெரிந்திருக்கச் செய் தேயும் கரைபுரண்ட ப்ரோமத்தின் கனத்தினால் அர்ச்சாவதார ஸமாதியையும் சூலைத்துப் பரிமாறப் பார்ப்பார்கள் ; நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கொடியார்மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடி யும், மடியா தின்னே நீதுயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசவோ ? அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டுதொவிய அசுவோ பணியாயே” (8-3-5) என்றும், “கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலங்கிடத்தி உன்திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்ஷடிமைவழிவருந் தொண்டரோர்க்கருளித், தடங் கொள்தாமரைக் கண்விழித்து நீயெழுந்துன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கொள் மூவுலகுந் தொழுவிருந்தருளாய் திருப்புளிங் குடிக்கிடந்தானே !” (9-2-3.) என்றும் அழகாகப்பேசினார். இவ்

(அப்படியே) நாகத்து அணை { சேஷசயனத்தின் மீது	கிடக்கும் { பள்ளி கொண்டிருக் கின்றான் ; (ஏதுக்காக வென்னில்)
பால் கடல் திருப்பாற் கடலிலும் ஆதி நெடு { ஐகக்காரணபூதனான மால் { ஸர்வேச்வரன்	அணைப்பார் { அன்பருடைய நெஞ் கருத்தன் { சில் புருந்தவனாக ஆவான் { ஆவதற்காக.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ஐந்தலைவாய் நாகத்தணை—கிடந்தருளும்” என்று சேஷசயனம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே இங்குணே திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொண்டு ஸேவைஸாதிக்கப் பெற்ற திருப்பதிகளுள் சிலவற்றைப் பேசியதுபவிக்கிறார். அன்பருடைய அந்தரங்கத்திலே புருவதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு திவ்யதேசங்களிலே தங்கியிருக்கிறானென்பதும் இதில் அதுஸந்திக் கப்படுகிறது.

திருக்குடந்தை, திருவெஃகா, திருவெவ்வுனார், தென்திருவரங்கம், திருப்பேரநகர், அன்பில், திருப்பாற்கடல் ஆகிய ஏழு தலங்களில் நாகத்தணையிலே கிடந்தருள்வது அன்பருடைய ஹ்ருதயத்திலே புருருகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷையாலே யென்கை.

வெஃகா—கச்சித்திருப்பதியில் ஸ்ரீயதோக்தகாரிஸந்ரிதி. திரு எவ்வுள்=எம்பெருமான் சாலிஹோத்ர மாமுனிவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி ‘வலிப்பதற்கு உரிய உள் எவ்வுள்?’ என வினாவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுனார் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். “கிம்க்ருஹம்” என்பது ஸம்ஸ்க்ருதவ்யவஹாரம். பேர்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்ரிதி. அடிதோறும் ‘நாகத்தணை’ என்றது போக்ய தாதிசயம் தோற்ற.

அணைப்பார் கருத்தனாவான்=“தெஷாஃ வஸததயஸ்தாநாஃ” என்று கீதையிற் சொல்லுகிறபடியே எப்போதும் எம்பெருமானோடு அணைந்தேயிருக்கவேணு மென்று ஆசையுடையார் ‘அணைப்பார்’ எனப்படுவர் ; அவர்களுடைய, கருத்தன்—கருத்திலே [திருவுள்ளத்திலே] பொருந்தினவனாக, ஆவான்—ஆவதற்காக என்ற படி.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதம் திருப்பாற்கடல் கோயில் திருமலை பெருமாஸ்கோயில் முதலான உகந்தருளின விடங்களில்

இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், மையம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலேவந்து சேர்வதற்காகவே மற்ற விடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறான் என்றும், ஆகவே, திவ்யதேசங்களில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில்வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது வரித்தித்துவிட்டால் எம்பெருமானுக்கு திவ்யதேசவாஸத்தில் ஆதரம் மட்டமாய்விடு மென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரமரஸமாக அருளிச் செய்ததெல்லாம் இப்பாசுரத்தையும் மூலமாகக் கொண்டதாகும். “கல்லுங்கனைகடலும் வைகுந்தவானும், புல்லென்றொழிந்தன கொல் ஏபாவம்!—வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்” என்று நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்த பாசரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். (௩௪)

வானுலவு தீவளி மாகடல் மாபொருப்பு *
தானுலவு வெங்கதிரும் தண்மதியும் *—மேனிலவு
கோண்டல் பெயரும் திசையெட்டுஞ் சூழ்ச்சியும் *
அண்டந் திருமா லகைப்பு. (௩௫)

வான்	ஆகாசமும்	கோண்டல்	மேகங்களும்
தீ	அக்கியும்	பெயரும்	சேதநவர்க்கமும்
உலவு வளி	{ உலாவுகின்ற வாடியும்	திசை எட்டும்	எட்டுத்திசைகளும்
மா கடல்	பெரிய கடலும்	சூழ்ச்சியும்	ஆவாணங்களும்
மா பொருப்பு	{ பெரிய குலபர்வதங்களும்	அண்டம்	{ ஆகிய இவையெல் லாவற்றோடுங் கூடின அண்டமும்
உலவு	திரிகின்ற		
வெம்	{ உஷ்ணகிரணனான கதிர்தானும்	திருமால்	{ ஸர்வேச்வர னுடைய
தண் மதியும்	சூளிரந்த சந்திரனும்		
மேல் நிலவு	மேலே நிலாவுகின்ற	அணைப்பு	{ ஸங்கல்பத்தினு லாயது.

* * *—பஞ்சபூதங்களும், சந்தரஸதீர்யர்களும், மேகமண்டலங்களும், ஜீவராசியும், எண்டிசைகளும், ஆவாணங்களும் அண்டமூமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய விபூதிகள் என்றராயிற்று.

முதலடியில், வான் என்று ஆகாசமும், தீ என்று தேஜஸ்ஸும், வளி என்று வாயுவும், கடல் என்றதனாலே ஜலதத்துவமும், பொருப்பு என்றதனாலே பூமிதத்துவமும் ஆகப் பஞ்சபூதங்கள் பகரப்பட்டன.

மூன்றாமடியில் “கோண்டல்பெயரும்” என்றதை ஒரு சொற்செறிவாகக்கொண்டு ‘மேகமென்று பெயர் பெற்றவையும்’ என்று முரைப்பர்.

அகைப்பாவது—எழுச்சி; திருவுள்ளத்தில் எழுச்சி [முயற்சி] யாகிய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னவாறு. ... (௩௭)

அகைப்பில் மனிசரை யாறு சமயம்

புகைத்தான் * பொருகடல் நீர்வண்ணன் *—உகைக்குமேல் எத்தேவர் வாலாட்டு மேவ்வாறு செய்கையும் *

அப்போ தோழியு மழைப்பு.

(௩௮)

அகைப்பு இல்	{ உஜ்ஜீவிக்கமாட்	உகைக்கும்	{ உதாவீநனா யிருந்து
மனிசரை	{ டாத மனிசர்களை	வல்	{ விடும் பகைத்தில்
ஆறு சமயம்	{ (நீசங்களான) ஆறு	அப்போது	அப்போதே
	{ மதங்களில்	எத் தேவர்	{ எத்த தேவர்க
புகைத்தான்	{ புகும்படி	வாலாட்டும்	{ னுடையவும்
	{ செய்தவனும்		{ அஹங்காரமும்
பொரு கடல்	{ அலையெறிவின்ற	எவ்வாறு	{ எவ்விதமான (யஜ்
நீர் வண்ணன்	{ கடல் நீர்போன்ற	செய்கையும்	{ னும் முதலிய)
	{ திருநிறத்தை		{ காரியங்களும்
	{ யுடையவனுமான	அழைப்பு	{ (தேவதைகளின்)
	{ ஸர்வேச்வரன்		{ ஆஹ்வானமும்
		ஒழியும்	ஒழிந்து போய்விடும்.

* * *—திருவாய்மொழியில் (1—1—5.) “அவரவர் தமதம தறி வறி வகை வகை, அவரவரிறையவ ரெனவடியடைவர்கள், அவரவரிறையவர் குறைவிலிரிறையவர், அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே” என்ற பாசரத்தின் பொருளைத் தெரிந்துகொண்ட பின் இப்பாட்டின் பொருள் நன்கு நெஞ்சிற்பதையும். அப்பாசரத்தின் கருத்தாவது—பலவகைப்பயன்களை விரும்புகின்ற உலகத் தவர்கள் தங்கள் தங்கள் ருசிக்குத்தக்கபடி பிரமன் சிவன் இந்திரன்

என்றுள்ள பலபல தெய்வங்களை ஆசுரயிக்கின்றனர்; அத்தெய்வங்கள் இவர்கள் விரும்பிய பலன்களைக்கொடுக்கக் குறையில்லை; ஏனென்றால், ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அத்தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதனாலே அந்த மாஹாத்மியத்தினால் அத்தெய்வங்கள் பலன்கொடுக்கும் சக்தியுடையனவாக ஆய்விடுகின்றன என்கை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால் தான் ஸாமான்ய தெய்வங்களெல்லாம் தங்களைப்பற்றின அபேக்ஷகர்களுக்கு அந்தந்த ப்ரயோஜனங்களை யளிக்கின்றன வென்றதாயிற்று.

ஒரு அர்த்தத்தை அந்வயமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் வ்யதிரேகமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் இரண்டு படிக்குண்டு. ‘அரசன் கொடுத்தால் நாம் உண்ணலாம்’ என்றற்போலே சொல்லுவது அந்வய முகத்தால் சொல்லுவதாம்; ‘அரசன் கொடாவிடில் நாம் உண்ணமுடியாது’ என்றற்போலே சொல்லுவது வ்யதிரேக முகத்தால் சொல்லுவதாம். கீழெடுத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொன்ன கட்டளை அந்வயமுகமாகும். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற கட்டளை வ்யதிரேகமுகமாகும். எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால்தான் தேவதாந்தரங்கள் பல னளிக்கின்றன என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொல்லிற்று; எம்பெருமான் ஆவேசியாவிடில் ஒரு தெய்வமும் ஒரு பலனையும் அளிக்கவல்லதாகமாட்டாது என்கிறது இப்பாட்டில்.

இப்பாட்டிற்குப் ப்ரதாநப்ரமேயம் பின்னடிகளே; முன்னடிகள் விசேஷணமாத்ரம். எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்றால், அகைப்பில் மனிசரை ஆறுசமயம் புனைத்தான் = ஆறுசமயங்களாவன—சாக்யர் உலூக்யர் அக்ஷபாதர் க்ஷபணர் கபிலர் பதஞ்ஜலி என்னும் அறுவரால் பிரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட மதங்கள். இவை அவைதிகங்க ளெனப்படும். உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாத மனிசர்களை இந்த பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில், புகுவீத்தானும் எம்பெருமான். இவ்விடத்தில் “போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மையின்னே, தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றநூலகில்லை பென்றே” (4—10—6.) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் பொருள் அநுஸந்திக்கத்தகும்.

உகைக்குமேல்—உகைத்தலாவது உபேகித்தல் ; தேவதாந் தரங்களிடத்தில் தான் ஆவேசியாத பகஷத்தில் என்றபடி.

எத்தேவர் வாலாட்டும்=பிரமன் உலகங்களைப் படைத்தா னென்றும், சிவன் திரிபுரமெரித்தானென்றும், இந்திரன் வருத்ரா ஸூரவதம் பண்ணினானென்றும் இப்படி பல தெய்வங்களைக் குறித்துப் பேசுவதெல்லாம் தெரியுமே ; எம்பெருமான் அதுப்ர வேசித்திராவிடில் ஒரு தெய்வமாவது ஒரு காரியமாவது செய் திருக்கமுடியுமோ? என்றவாறு. ‘வாலாட்டும்’ என்றது உலக வழக்கச்சொல்லின் அநுகாரம் அஹங்காரப்படுகிறவனை ‘வாலாட்டு கிறான்’ என்பது வழக்கம்.

எவ்வாறு செய்கையும்=அந்தணர்கள் யஜ்ஞயாகங்களை அதுஷ்டித்து “ஐயூப ஸூஹா, ஸூரூப ஸூஹா” என்றிப் படி சொல்லி ஹவிஸ்ஸை யளிப்பதெல்லாம் அந்தர்யாமித்வேந எம்பெருமானை உத்தேசித்தேயன்றோ ; அந்த இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களில் எம்பெருமான் உள்ளுறைகின்றிலனாயின் அத்தெய் வங்களை நோக்கி ‘ஸ்வாஹா, ஸ்வாஹா’ என்று சொல்லிச்செய்வது ஒன்றுமில்லையாகும் என்கை.

அழைப்பு—1. “ஐயூமஹ ஹரிவ சூமஹ ஜெயாதிபெ” என்றும், ‘ஹ ஹாண ஜாவாஹயாஜி, வரூணஜாவாஹயாஜி’ என் றும் சொல்லுகிறபடியே தேவதாந்தரங்களை யழைப்பதும் ஓய்ந்து விடுமென்கை. (நஅ)

அழைப்பன் திருவேங்கடத் தானைக் காண *
இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட *—மழைப்பே
ரருவி மணிவரன்றி வந்திழிய * யானை
வேருவி யரவோடுங்கும் வேற்பு.

(நக)

திருவேங் கடத்தானை	{ திருவேங்கட முடையானை	மழை	{ மழைபோல் சொரிகின்ற
காண	கண்ணால் ஸேவிக்க	பேர் அருவி	{ பெரிய அருவிகளானவை
அழைப்பன்	{ வாய்விட்டுக் கூடப் பிடா கின்றேன் ;	மணி	{ (அங்குமிங்குங் கிடக் கிற) ரத்னங்களை

1. தைத்திரீய ஆரண்யகம்—முதல்பாச்நம்.

வரன்றி வந்து { திரட்டிக்கொண்டு இழிய { வந்து இழிய	ஒடுங்கும்	{ (அந்த ரத்னங்களை மின்னலாக மயங்கி) புற்றிலே சென்று மறைய வும் பெற்ற
(அந்த ரத்னங்களின் ஒளியைக்கண்டு அக்ஷிஜ்வாலைகளாக ப்ரமித்து)	வெற்பு	திருமலையை
யானை யானைகளானவை வெருவி பயப்பட்டு நிற்கவும்	கூட	{ சென்று கூடவேணு மென்று
அரவு { மலைப் பாம்புகளானவை	திருக்கூடல்	{ கூடலிழைக் இழைப்பன் { கின்றேன்.

* * *—உலகத்தவர்கள் எக்கேடு கெடினும் கெடுக; என்னுடைய போதுபோக்கு நல்லதாகவே யிருக்கப்பெற்றேன் என்கிறார். திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கப்பெறவேணுமென்றும் திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறவேணுமென்றும் இதுவே எனக்கு ஆவலாயிருக்கின்ற தென்கிறார்.

இழைப்பன் திருக்கூடல் = கூடலிழைத்தலாவது—வட்டமாகக்கோடுகிறி அதற்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து இரண்டிரண்டு சுழியாகக்கூட்டிப் பார்க்கும்போது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறி பார்க்கையாம். சகுனம்பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒருவகை; இது, கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல், கூடற்குறி இது யாதி நாமங்களால் வழங்கப்பெறுமென்ப. நாச்சியார் திருமொழியில் நான்காந்திருமொழியில் [தேள்ளியார் பலர்] ஆண்டாளனுட்டித்ததாமிது. பகவதஸம்சுலேஷத்திலே ஆவலுள்ளபடியைக்கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமில்வளவே உணரத்தக்கது.

கூடலிழைத்தல் பெண்டிர்க்கே உரியதென்றும், இங்கு “இழைப்பன் திருக்கூடல்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது நாயகி ஸமாதியில் என்றும் அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர்.

பின்னடிகட்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்;—மலையருவிகளில் மணிகள் பளபளவென்று ஜ்வலித்துக்கொண்டு உடன் விழுகின்றனவாம்; அவற்றை யானைகள் கண்டு ‘இவை கொள்ளிவட்டம்’ என்று ப்ரமித்து அஞ்சிச்சிதறுகின்றனவாம்;

பாம்புகளோவென்னில், அந்த ரத்னங்களை மின்னலாகப் ப்ரமித்து அஞ்சிப் புற்றிலேசென்று ஒடுங்குகின்றனவாம்; ஆக இப்படி அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுதற்கு இடமான திருமலையைக்கூடக் கூடலிழைப்பன் என்கை. அன்றியே, அருவிகளில் விழுந்த ரத்னங்களைக்கண்ட யானைகள் ‘இவை கொள்ளிவட்டம்’ என்று ப்ரமித்து ஓடப்புக்கவாறே மலைப்பாம்பின் வாயிலே விழும்படி யாயின என்னவுமாம்.

சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப் போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது. ‘திரையன் பாட்டு’ என்ற ஓர் பழையநூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம்புகூஉம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் மலைப்பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது.

“ஞால்வாய்க்களிற் பார்தட்பட்டெனச், துஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிற்ந்தோரே” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகன்றிறை அரவுவிழுங்கி மழுங்க விருள்கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலைமலையாரே” என்று ஓ தேவாரத்திலும், “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசணங் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்வினர் தாமிதித்தேறப், படிகடாமெனத்தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று † கம்பராமாயணத்திலும் உள்ளபாட்டுக்களால் மலைப்பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது. அஞ்சியொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருக்குமென்ப. யானை வெருவவும், அரவு ஒடுங்கவும் பெற்ற மலை, என்பது முதல் யோஜனையில் பதவுரை. யானையானது வெருவி அரவின்வாயிலே ஒடுங்கப்பெற்ற மலை என்பது இரண்டாவது யோஜனையில் பதவுரை.

ஓ தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை 2. ஆம் பாட்டு.

† சித்திரகூடப்படலம் 34 ஆம் பாட்டு.

மூன்றாமடியில், “ வரண்டி ” “ வரன்றி ” என்பன பாட
பேதங்கள். (நக)

வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் * வீடாக்கி
நிற்கின்றேன் நின்று நினைக்கின்றேன் *—கற்கின்ற
நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டிகேள்வனார் *
கால்வலையில் பட்டிருந்தேன் காண். (சு0)

வேற்பு என்று	{ பலமலைகளையும் சொல்லிவருகிற அடைவிலே	கற்கின்ற	ஒதப்படுகிற
வேங்கடம் பாடினேன்	{ திருமலையையும் சொன்னவ னானேன் ;	நூல்	{ வேதங்களாகிற சாஸ்தாங்களில்
(இந்த உக்தி மாத்திரத்திலே)		வலையில் பட்டிருந்த	{ வலையினுள் அகப் பட்டிருப்பது போல் நிலைபோரா மல் நிற்கின்ற
வீடு ஆக்கி நிற்கின்றேன்	{ ‘மோகும் நமக்கு விரித்தம்’ என்னும் படியாக அமைந் தேன் ;	நூலாட்டி கேள்வனார்	{ லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமானு டைய
நின்று நினைக் கின்றேன்	{ ‘நாம் சொன்ன ஒரு சிறிய சொல் லுக்குப் பெரிய பேறு கிடைத்த பாக்கியம் என்றோ!’ என்று நினைத்து ஸ்தத்தன யிருக்கின்றேன் ;	கால் வலையில் பட்டிருந் தேன்	{ திருவடிகளாகிற வலையிலகப்பட் டுத் தரித்து நிற்கின்றேன்.

(காண்—மூன்னிலையசை.)

***—வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன்—‘மலை’ என்று
வருகிற பெயர்களுடையெல்லாம் அடிக்காகச் சொல்லுவோமென்று
விநோதமாக முயற்சிசெய்து ‘பசுமலை, குருவிமலை, பறங்கிமலை’
என்று பலவற்றையும் சொல்லிவருகிற அடைவிலே என்னையு
மறியாமல் ‘திருவேங்கடமலை’ என்று என்வாயில் வந்துவிட்டது ;
இவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் என்னைத் திருவேங்கடம்
பாடினவனாகக் கணக்குசெய்து கொண்டானென்பது இதன்
கருத்து.

வீடாக்கி நிற்கின்றேன்—யாத்ருச்சிகமான இந்த உக்திமாத்திரத்தில் “ மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே ” என்

